

CHIFU ECATERINA SPERANTA

CONCEDIU LA MARE

sau

« DOR DE DRAGOSTE »

(Piesă de teatru în patru acte)

Motto. "Jocul ideilor, jocul ielelor"(Camil Petrescu)

SEMĂNĂTORUL
Editura online - decembrie 2009

CHIFU ECATERINA SPERANTA

CONCEDIU LA MARE

Sau

« DOR DE DRAGOSTE »

(Piesă de teatru în patru acte)

Motto. ”Jocul ideilor, jocul ielelor”(Camil Petrescu)

NOTĂ DE PREZENTARE A PIESEI

Am dorit să scriu un teatru de idei, idei care m-au preocupat toată viața, dar nu știu dacă „jocul ideilor”, asemenea jocului frumoaselor iele din credința populară, poate fascina și pe alții.

De ce „DOR DE DRAGOSTE”? Pentru că toți ne naștem cu acest dor de dragoste; copilul încă din primele zile întinde mâinile să ceară dragostea părinților. Toată viața o ființă tânjește după dragoste și este fericită dacă o primește. Dorul nostru de dragoste vine din refuzul de a trăi în singurătatea și din nevoia de a găsi sufletul pereche.

Este regretabil că acum dragostea, devenind o marfă în mass-media s-a degradat, fiorul ei sfânt s-a pierdut și de multe ori banalitatea, vulgaritatea iau locul marilor sentimente.

Dar istoria omenirii s-a înfăptuit pe dragoste și marile realizări se fac din dragoste.

Dacă o ființă poate transforma altă ființă prin dragoste, înseamnă că puterea ei poate muta munții din loc, căci devine uriașă. Transformarea ființei interioare duce la transformarea fizică și vedem de multe ori chipuri de tineri transfigurați de iubire.

Dragostea este un mare mister care face să vibreze sufletul, care duce la descoperirea lumii interioare, descoperire ce adesea produce uimire chiar la cei ce se simt pătrunși de iubire.

A cunoaște pe cineva care știe să se detașeze de problemele cotidiene și să se dedice creației este o descoperire care impresionează, căci puritatea gândirii aceluși tânăr ne face să ne întrebăm dacă nu cumva toată zbaterea existenței noastre este doar „vânare de vânt” Asemenea multor creatori de frumos, eroul face din artă condiția lui de a exista. El crede că fiecare purtăm în noi o stea interioară și că lumina ei ne călăuzește viața; dacă ajungem la ea, putem vibra la frumos, putem cunoaște adevărata fericire. Eroul pune mare preț pe fericirea lui interioară, fericire pe care știe să o amplifice, mereu, spre desăvârșirea de sine. Iubirea divină este o sursă permanentă de energie; energia cosmică de natură divină, răspândită în om, îi dă acestuia vitalitate. Iubirea apare ca o formă de purificare, fiind o ardere interioară care înalță sufletul ce poate atinge beatitudinea.

Poate că și alți tineri ar trebui să gândească la fel ca eroul, să considere libertatea „cel mai de preț dar al omului” și să se străduiască să nu și-o piardă.

Piesa este o pledoarie pentru libertatea spirituală, pentru cunoașterea de sine și pentru găsirea echilibrului interior prin puterea mentală a oricărui individ. Gândirea pozitivă, reonstruirea interioară prin alungarea obsesiilor și eliberarea de tot ce a fost rău în trecut este o concepție ce poate sta la baza salvării noastre spirituale.

A deveni un alt om, prin iubire, a cultiva eul interior prin acumulări de cunoștințe, de sentimente, de idei este mesajul acestei piese. Iubirea, asemenea creației, are rol purificator, cum afirmă eroul piesei.

Adesea, mulți fug de iubire, căci o experiență anterioară, ca în cazul eroinei din piesă, le-a produs suferința. De ce oare conștientizăm ce mult iubim pe cineva, doar în cazul în care suntem pe punctul de a pierde acea ființă? Ce reacții declanșează în noi spaima de singurătate sau de separare definitivă de cel drag, prin moarte? Acestea sunt întrebări la care sunt invitați să răspundă lectorii sau spectatorii.

Am ales ca prim titlu „Concediu la mare” deoarece în acel loc mirific ne simțim altfel, mai buni, mai frumoși, mai liberi. Poate că acolo aveam timp să reflectăm mai mult la viața noastră și să înțelegem ce este important a face pentru a fi cu adevărat fericiți.

Aspirația spre fericire este specific umană, iar cei ce o vor cunoaște vor ști să dea un sens vieții lor, căci doar trăind și iubind intens, putem ajunge la adevărata fericire.

Prof. Chifu Ecaterina

Personaje:

IRINA-30 ani

OVIDIU-23 ani

SALVATORUL

FIGURANȚI

ACTUL I

SCENA 1

Personaje:

IRINA-30 ani

OVIDIU-23 ani

FIGURANȚI

ACTUL I

Scena 1

Personaje:

IRINA

OVIDIU

(Decor: pe un fond muzical cu revărsarea valurilor pe țărm, e un fundal de peisaj marin ce se schimbă după momentul zilei, apar personajele care prin replici, tăceri și priviri pot face un rol minunat. O seară la malul mării .Irina se apropie de dig și se oprește, supă ce a zărit silueta lui Ovidiu)

OVIDIU(*se ridică și vine spre ea*): Bună seara!

IRINA:(*tresare Ezitând*):Bună seara!

OVIDIU(*se apropie de ea*): Bună seara! S-a făcut răcoare!(*Îi oferă hanoracul lui. .Irina refuză .El insistă .Ea îl ia și îl îmbracă, cu gesturi indecise, privind marea, .în timp ce el îi ține poșeta*)

IRINA: Mulțumesc...

OVIDIU: Dacă îmi permiteți vă însoțesc pe faleză. Numele meu este Ovidiu.

IRINA: (*timidă*): Ovidiu? Ca poetul exilat la Tomis?

OVIDIU: Exact. Numai că eu scriu proză și mai și pictez din când în când.

IRINA: Pot să văd ce ai în mapă?

OVIDIU: (*îi întinde mapa cu desenele*): Pofțiți!

IRINA (*răsfoind desenele*) Ai mâna bună... La tine marea nu este plată, cu ceva alb la țarm... Este o aici văd marea de o tandrețe caldă, cu irizări sidefii. Mă întreb ce structură sufletească, ce măiestrie artistică au făcut să prindă viață aceste imagini..

OVIDIU: Secret! (*zâmbește*).

IRINA: Și... vinzi ceea ce pictezi?

OVIDIU: Îmi faceți o ofertă?

IRINA: Poate...

OVIDIU: Celor ce le apreciază le dăruiesc...

IRINA: Ești generos... Azi nimic nu este gratis...

OVIDIU: Eu cred în semnificația gestului frumos...

(*Amândoi se plimbă pe țărmul mării, băiatul fiind mereu cu fața întoarsă spre Irina, în timp ce ea privește marea*)

IRINA: (*Se întoarce spre el, îl privește mirată, de parcă l-ar vedea pentru prima oară*) Semnificația gestului frumos?! Care ar fi acea semnificație?

OVIDIU: Darul înseamnă iubire...

IRINA: Iubire?!

OVIDIU: Da, dacă ar fi mai multă iubire între oameni, nu credeți că lumea ar fi mai bună?

IRINA: Poate.

OVIDIU: Dv. nu vă este teamă să vă plimbați cu necunoscuți?

IRINA: Am avut impresia că ne cunoaștem...

OVIDIU: Da, ne cunoaștem. Vă văd în fiecare zi la plajă. Știam că veți face o plimbare în această lumină crepusculară, la această oră, pe țărm, și voiam să vă aștept să vă rog să îmi pozați pentru un tablou...

IRINA: Ascultă, artistule, eu sunt o persoană cu principii și...

OVIDIU: O, nu mă înțelegeți greșit, Voiam să vă fac doar portretul.

IRINA: De ce? Inspir eu un artist ca tine? Exercit eu o atracție deosebită sau vrei să pozez pentru muma pădurii?

OVIDIU: Nu știu, dar... chipul dv. mă fascinează. Eu cred că... un spirit bun v-a dat o anumită înfățișare, să fiți bucuria cuiva.

IRINA: (*Cu durere*) A cui? Cui aș putea dăruia eu bucurie?

OVIDIU: Celui ce vă poate iubi cu adevărat... sau celor ce vor contempla portretul.

IRINA: Ascultă... geniule! Eu sunt o persoană mai realistă, sunt ingineră și umblu cu picioarele pe pământ. Nu pot fi muza dumitale.

OVIDIU: Vă contrazic. Aveți destule porniri romantice. Observ aceasta din felul cum contemplați marea sau cum priviți cerul.

IRINA: Adică? Fii mai explicit!

OVIDIU: O faceți așa... ca într-o dăruire... Parcă vă dăruiați mării, cerului, nisipului. Parcă ați dori să trăiți în simbioză cu toate aceste elemente ale naturii.

IRINA: Sunt îndrăgostită de ele.

OVIDIU: (*se oprește în fața ei*) Doar de ele?

IRINA: Dar de cine ar mai trebui să fii îndrăgostită?

OVIDIU: Poate de cineva de departe...Poate de un necunoscut...care abia v-a ieșit în cale...

IRINA(*intră în joc*): Și... cum crezi că ar trebui să fie acea ființă care mi-ar inspira dragostea?

OVIDIU: Să fie om...

IRINA: Dar ce, crezi că eu visez la un extraterestru?

OVIDIU: Da. Să fie OM. Să aibă caracter. Dacă îl poartă pe Dumnezeu în el, va fi mereu OM, un om cu suflet, căci sufletul ne este dat de la Dumnezeu.

IRINA: Ce știi tu despre oamenii cu caracter și despre cei ce nu-l au?

OVIDIU: În ființa ce ți-este dragă iubești de fapt sămânța divină implantată de Dumnezeu în noi. Ea poate străbate prin spații și timp, ajungând la steaua luminoasă a infinitului.

IRINA: Ce exprimare! Ce studiezi tu? Nu cumva ești student la litere de faci o așa poezie?

OVIDIU: Ați ghicit. A fost o exprimare metaforică pentru a descrie o iubire infinită.

IRINA: Presupun că limbajul poetic ți l-a inspirat marea.

OVIDIU: În fața frumuseții mării, a naturii, în genere, uimirea mă lasă fără cuvinte, fără gânduri, fără respirație. Priviți marea la apus! Îți vine să spui: ”Doamne, îți mulțumesc că ești și că te-am regăsit!”

IRINA: Văd că vi s-a făcut o bună educație religioasă la școală.

OVIDIU: În școală? Nu, nu. Eu am citit mult, că să înțeleg sensul lumii și să mă înțeleg și pe mine.

IRINA: Și... ai reușit?

OVIDIU: Este o cale lungă până ajungem la steaua din noi, dar, de vom ajunge acolo, lumina ei ne va călăuzi mereu viața.

IRINA: Se vede că tu ai ajuns la steaua din tine, de vreme ce ai atâta lumină în suflet.

OVIDIU: Și dv, când veți învăța să iubiți, veți înțelege pe Dumnezeu.

IRINA: Te oferi să-mi dai lecții?

OVIDIU: Cu plăcere. Vedeți că tot ce este în jur este iradiat de energia cosmică. Suntem mereu inundați de energia ce ne dă puteri creatoare , puteri ce vin de la Divinitate.

IRINA: Se vede că tu ai acumulat multă energie de mai dai și altora. Simt că ai multă energie biologică. Ți-am simțit brațul cald lângă al meu, și am încetat să mai tremur de frig. Tu ai un surplus de bioenergie. Sau poate este căldura toridă a acestei zile care te-a pătruns.

OVIDIU: Sigur, unii oameni au o bioenergie mai mare ca a altora. Eu sunt unul dintre ei.

Convingeți-vă! (*Îi întinde mâna. Irina o ia cu sfială*) Ce simțiți?

IRINA:: Căldură. Multă căldură.

OVIDIU: Este energia vitală primită din macrocosm.

IRINA:: Se vede că tu ești un băiat solar. Mă întreb însă, ce experiență de viață ai tu ca să vorbești așa.

OVIDIU: Vi se pare interesant ceea ce vorbesc? Nu am experiență de viață. Viața o trăiesc acum. Acum capăt experiență.

IRINA:: Și dorești lecții? În vacanță nu doresc să fiu profesoară.

OVIDIU: Și, dacă vă rog eu să fiți pentru mine? Plătesc bine.

IRINA: Cum?

OVIDIU: Cu un tablou. Acceptați?

IRINA: Nu. Ar fi ca o exploatare de minori.

OVIDIU: Mă jigniți. Nu sunt minor. Pot dovedi cu buletinul. Dv. nu este nevoie să vă legitimați. Sunteți Irina Deleanu.

IRINA: Irina Delia Deleanu. Dar tu de unde îmi ști numele.?

OVIDIU: O doamnă singură și frumoasă are mereu admiratori.

IRINA: Și...sunt mulți admiratorii?

OVIDIU: Eu nu-s de ajuns?

IRINA: Nu știi ce înseamnă de-ajuns, dar nu cochetez cu un puști, chiar dacă are ochii foarte frumoși și un farmec aparte, ceva așa ca un amestec între bărbat și copil.

OVIDIU: Ați remarcat acest lucru? Știu că am ochii frumoși. Îmi plac, căci sunt ai mei. Chiar mă mândresc cu ei, dar, aș fi fericit dacă ați putea să vedeți în ei ferestrele sufletului meu.

IRINA: Curios. Tu știi să vorbești de steaua din suflet, de ochii, ce exprimă sufletul. Tu ești cu totul altfel decât cei din generația ta care au cu totul alte preocupări. Voi, cei din generația tânără aveți alte concepții, noi aveam cu totul alte idealuri

OVIDIU: De ce vă îmbătrâniți? Sau poate vă dați aere de superioritate. Poate că teaurizați o experiență care mie îmi lipsește, dar lecturile de multe ori îți oferă o mare experiență.

IRINA: Nu, nu-mi dau aere de superioritate.

OVIDIU: Poate că eu nu am experiență de viață prea vastă, dar am un suflet pe care alții nu-l pot avea. O să-l cunoașteți și o să-l apreciați.

IRINA: Acum tu îți dai aere de superioritate.

OVIDIU: Să știți că eu spun adevărul. Vă înțeleg dezamăgirea pricinuită de generația tânără. Să știți că ea nu înseamnă doar dans, muzică, alcool, drog.. Eu unul...

IRINA: Ești abstinent?

OVIDIU: Da sunt. Un sportiv are alte preocupări în viață.

IRINA: A! Ești și sportiv. Și ce sport practici?

OVIDIU: Înotul, artele marțiale.

IRINA: Deci știi să înoți. De acum, nu mă mai tem de apă. Am salvatorul lângă mine. A fi la mare și a nu profita de valuri, mi se pare atât de absurd.

OVIDIU: Sper să fiu un adevărat salvator al vieții dv. dar, de ce vă este teamă de apă? Da, a nu profita de apa mării mi se pare o aberație. Doar apă mării ne dă o senzație de libertate deplină.

IRINA: Și tu iubești ca mine libertatea?

OVIDIU: Libertatea este cel mai de preț dar al omului. Dacă îl pierde, suferă cumplit.

IRINA: Vorbești în maxime. Ești sentențios.

OVIDIU: Vorbesc cum gândesc. Recunosc, uneori scriu maximele care îmi trec prin minte.

IRINA: Bine literaturile, te înțeleg. Pictura este deci doar un hobby. Nu?

OVIDIU: Nu, nu este un hobby, este o nevoie ardentă a sufletului meu. Creația este condiția mea de a exista.

IRINA: Iar folosești cuvinte mari.

OVIDIU: Nu mă credeți, pentru că nu mă cunoașteți. Dar, sper că veți avea ocazia.

IRINA: Când? În această vacanță?

OVIDIU: Ea se poate prelungi, dacă doriți.

IRINA: Ce insinuezi?

OVIDIU: Scuzați-mă, vă rog! Am fost cam insistent...Știți, mie marea îmi dă o vitalitate aparte și poate uneori exagerez.

IRINA: Se vede că te-a influențat marea. Ai multă vervă.

OVIDIU: Să nu credeți că m-a bătut soarele-n cap. De obicei eu sunt mai meditativ, dar întâlnirea aceasta cu dv. dorită și atât de așteptată, îmi inspiră anumite idei și sentimente, idei la care nu cutezam să reflectez...

IRINA: Ar fi bine să îți cauți o altă inspiratoare. Poți să te autosugestionezi și nu este bine pentru tine. Eu nu știu ce va fi cu mine. Nu știu ce voi face mâine. Pentru mine nu este nimic previzibil. Nu am libertatea de a accepta nicio discuție de acest gen...

OVIDIU: Ba da. Sunteți o ființă liberă.. Fiecare om are libertatea propriei persoane. Dumneavoastră puteți dispune cum vreți de această libertate. Nimeni nu trebuie să se simtă încătușat de convențiile sociale ca să nu ne pierdem libertatea din noi.

IRINA: Interesantă idee! Știu că libertatea socială și libertatea personală sunt distincte, dar cea mai de preț mi se pare libertatea spirituală.

OVIDIU: Vedeti că începeți să gândiți ca mine?

IRINA: Și eu refuz îndochinarea de orice tip ar fi ea. Poate că, dacă vom aprofunda discuțiile și dv. veți reuși să găsiți drumul spre steaua interioară. Atunci, veți cunoaște izvorul fericirii, al frumuseții. Este o cale lungă până ajungem la steaua din noi dar dacă ajungem, vom putea vibra la frumos.

OVIDIU: Am impresia că tu îl plagiezi pe Eminescu.

IRINA: Nu îl plagiez. Este un adevăr fundamental.

OVIDIU: Fiecare avem o stea interioară. Dacă vom găsi drumul spre ea, vom fi fericiți.

IRINA: Ce știi tu despre fericire? Eu nu pot spune că am cunoscut-o vreodată...

OVIDIU: Eu știu că ea există și o aștept demult... De fapt sunt nespuse de fericit chiar în această clipă.

IRINA: Vai! Te-a lovit o fericire subită! Cum? De ce? Dacă nu sunt indiscretă.

OVIDIU: Starea mea de fericire nu poate fi descrisă...Ea există în mine. Eu simt aceasta. Uneori ea are cauze necunoscute pe care doar inconștientul le înregistrează. Dar să știți că fiecare are o insulă a fericirii. Fiecare o purtăm în noi, fără să ne dăm seama, Chiar când țărnițele ei sunt atât de aproape...Dumneavoastră vă temeți că drumul spre ea este lungă și greu sau că poate nu există acea fericire...

IRINA: Aș vrea să pot gândi ca tine. Dar nu pot. Eu am formație inginerescă, nu literară. Tu prea literaturizezi totul...

OVIDIU: Eu presupun că și spiritul dv. poate cunoaște poezia vieții.

IRINA: Dacă și viața de azi mai are poezie...!!!

OVIDIU: Nu mă refer la viața socială. Viața intimă a omului poate să fie sub semnul bucuriei de a trăi, sub steaua poeziei.

IRINA: Când nu-și pun asupra ei amprenta dezastrelor de tot felul, ar trebui să adaugi sau pentru tine viața este o permanentă bucurie?

OVIDIU: Da, este o bucurie. Orice clipă poate fi o bucurie. Și bucuria unei clipe poate fi multiplicată la infinit, dacă ai imaginație.

IRINA: Cum? Cunoști tu o metodă secretă?

OVIDIU: Prin rememorare afectivă...Ați auzit cred de memoria voluntară și involuntară. Este teoria lui Marcel Proust despre fericire.

IRINA: Precis că și tu ești în „căutarea timpului pierdut”

OVIDIU: Dar eu nu am pierdut timpul .Eu am acumulat mereu imagini, culori, idei, peisaje, sentimente, căci am dorit să îmi îmbogățesc mereu cunoașterea și sensibilitatea.

IRINA: Serios? Și...ai stat în bibliotecă?

OVIDIU: Am studiat literatura, albume de artă, filme artistice și documentare. Nu a fost o pierdere de timp ci o bucurie a minții și o încântare a inimii, o înălțare spirituală la care puțini pot să ajungă.

IRINA: Se vede că nu ți-ai irosit timpul. Se pare că nici acum nu vrei să îl irosești...*(Irina se îndepărtează puțin de el, se așează pe dig. Ovidiu se apropie de ea)*

Scena 2

Personaje:

IRINA

OVIDIU

(I

OVIDIU: Sper că nu v-am deranjat cu ceva. S-a făcut frig. Aș vrea să vă dau ceva din căldura mea fizică, .căci pe cea sufletească presimt că o refuzați. *(Se duce lângă dig)*

IRINA: Ce faci acolo? Contempli infinitul universului sau infinitul din tine?

OVIDIU: Cobor în mine. Este atâta liniște acolo...

IRINA: În mine sunt furtuni.

OVIDIU: Pentru că nu ați căutat echilibrul interior. Omul își poate găsi echilibrul său dacă știe să se domine și să se cunoască.

IRINA: Poți afirma că tu te cunoști bine?

OVIDIU: Cunoașterea este relativă, pentru că ființa noastră evoluează mereu. Nici evoluția mea interioară. Eu, cel de ieri nu mai sunt eu, cel de azi..

IRINA: De ce? Azi este o zi specială?

OVIDIU: Pentru mine este foarte specială. Este ziua unei mari descoperiri, care își va lăsa veșnic amprenta în sufletul meu. Eu mă descopăr în funcție de alții. Altcineva poate să declanșeze în mine idei și sentimente ce dau noi valori cunoașterii.

IRINA: Adevărat?

OVIDIU: Da! Simți uneori nevoia imperioasă de a-mi spune tot ce am în suflet. Doresc a-mi spune cuiva ceea ce simt, noianul de emoții în fața frumuseții mării. Priviți strălucirea ei sub clar de lună! Totul pare transfigurat de iubire. Când iubești cu adevărat pe cineva, simți dorința de a venera tot ce este frumos, de a iubi mult, de a-ți iubi chiar și dușmanii.

IRINA: Tu chiar poți să ajungi să iubești pe cei ce-ți fac rău?

OVIDIU: Eu presupun că nu am dușmani, dar detest toți dușmanii omenirii. Mai cred că există o justiție divină și cred că și ei vor plăti cândva. Este valabilă teoria convergenței...

IRINA: Și... care este acea teorie?

OVIDIU: Toți cei ce fac nefericiți pe alții, vor fi și ei nefericiți la rândul lor și vor plăti cumva, căci justiția divină nu iartă.

IRINA: Poate în cer, căci aici, pe pământ o duc bine mersi.

OVIDIU: Eu am auzit de la un călugăr ceva care m-a impresionat. El spunea că spiritele bune pot fi invocate și ele pot contribui la evitarea necazurilor, dacă ne rugăm fierbinte prin cuvinte.

IRINA: Cum poți să crezi așa ceva?

OVIDIU: Așa este. Cuvântul este mediator între noi și Dumnezeu. De exemplu, dacă vrei să îți se realizeze o dorință, spui da, se va realiza, căci, punând mult suflet, în rugăciune, poți influența spiritele bune. Eu am experimentat aceasta.

IRINA: Serios? Și...ți-a reușit experiența?

OVIDIU: Dacă mă aflu aici, acum, în fața dv trebuie să mulțumesc cerului.

IRINA: Înseamnă că ești foarte credincios. Mai ai și alte calități?

OVIDIU: Credința face parte din ființa noastră interioară. Ea a fost și va fi esența naturii umane. Toate converg în ea și toate descind din această credință.

IRINA: Îți strălucesc ochii când vorbești. Sunt sigură că tu crezi în ceea ce spui...

OVIDIU: Dumnezeu este mereu cu mine. Toți Românii ar trebui să credem. Doar prin credință ne putem salva.

IRINA: Iar folosești cuvinte radicale. Cum ne putem salva?

OVIDIU: De răul din jur, de răul din noi, de răul ce ni-l fac alții sau de cel pe care ni-l facem singuri. Da, ni-l facem singuri, dacă trăim mereu cu teamă. Credința îți dă speranță. Speranța este o cale spre

mai bine. .Speranța apare ca o certitudine. Speranța ne apără de răul ce ni-l fac alții. Mereu sperăm că suferința nu se eternizează. Mereu putem spera că vom putea fi cândva fericiți.

IRINA: Într-o lume așa de incertă ca a noastră, tu găsești certitudini, elemente de sprijin în suferința umană? Se vede că tu nu ai cunoscut cu adevărat suferința, durerea profundă ce te poate doborî, îți poate opaciza sufletul și te face să îți pierzi strălucirea care emană acum din tine.

OVIDIU: Mulțumesc de această apreciere. Nu, am acumulat destulă putere să mă pot apăra. Eu simt că lumină interioară vine de la lumina ce se revarsă din cer. Știați că ultima particulă din corpul uman este cea de lumină? Nu simțiți că în acest crepuscul fantastic de frumos pe care l-am admirat aici, pe țărm, în această strălucire a lunii noi suntem strălumiți de o lumină aparte?

IRINA: Se vede. La tine chiar se observă. Ochii tăi albaștri erau aurii la apus, acum sunt negrii, strălucitori.

OVIDIU: Când port în mine lumina cerească și lumina dragostei, nimic nu-mi poate întuneca sufletul...

IRINA: Ce ciudat! Tu ești primul om cu care discut și altceva decât prețul alimentelor, protecția mediului... Dar nu mi-ai spus de unde ești. Nu te întreb din curiozitate feminină, ci, pentru a înțelege unde te-ai format tu, cum ai dobândit o asemenea gândire.

OVIDIU: Aș putea spune că sunt din Moldova. Am copilărit acolo. .Eu port în suflet dulcea lumină a Moldovei. Acum stau la București, doar cu mama.

IRINA: Ai crescut fără tată? (*El dă afirmativ din cap*) Îmi pare rău. Cred că a fost foarte greu pentru tine.

OVIDIU: De ce? Poate pentru mine a fost mai bine să trăiesc fără el. Dacă trăiam cu el, poate că nu eram eu, cel de acum...

IRINA: Da, poate ți-ar fi făcut viața un infern. Ai suferit mult, trăind doar cu mama? Știu de la elevii mei, că anumite scene pot marca pe viața sufletul unui copil?

OVIDIU: Să știți că și suferința este o sursă de cunoaștere. Uneori ea înrăiește oamenii, alteori ea îi purifică. Eu unul mă simt purificat prin suferință.

IRINA: Este totuși prea mult scepticism în tot ce spui acum. Este o concepție religioasă, conform căreia, ne curățăm de păcate prin suferință. Suferința Mântuitorului pe cruce este o jertfă pentru purificarea omenirii.

OVIDIU: Pentru mine, absența tatei care ne-a părăsit când eram foarte mic, nu a fost o suferință reală, ci doar o școală la care eu m-am călit. Faptul că nu am avut bani m-a făcut poate să sufăr când eram mic, dar m-a ajutat să învăț să îi câștig singur de mic și să nu cad în capcanele în care cad majoritatea tinerilor de azi.

IRINA: Înțeleg. Dar, te rog, fii mai modest! Chiar ești așa de inocent, cum pari?

OVIDIU: Poate că sunt. Poate că trebuie să mă mai purific ,prin iubire. Iubirea este o formă de purificare, este o ardere prin care ne înălțăm sufletul. Iubirea este de esență divină. Ea este cea mai bună cale de cunoaștere spirituală și de purificare. Iubi8rea este cea mai profundă posibilitate de cunoaștere de sine. Numai iubind ajungi la acele comori de gândire și de simțire, de trăiri interioare, de transfigurare. Dumneavoastră poate nici nu puteți bănui ce comori purtăm în noi, ce sentimente ne pot înfiora inima.

IRINA: Se vede că tu ai mai multă experiență erotică decât mine.

OVIDIU: Vă referiți la actul fizic?

IRINA: Oh! Nu! Tu vorbeai de iubirea ce declanșează apariția unor comori de simțire și frumusețe interioară, cum zici tu.

OVIDIU: Eu nu am experiență erotică. De fapt, pentru mine fetele cu care mă plimb uneori sunt ca și băieții, prietenii mei. Eu am evitat să mă implic mai mult, pentru că am prea puțin timp liber la dispoziție. Am prea multe de făcut...

IRINA: Indiferent de bugetul tău de timp, eu cred că trebuie să îți faci timp ca să fii și fericit lângă o ființă iubită, altfel o să lași viața să treacă pe lângă tine.

OVIDIU: Acest lucru nu se poate realiza la întâmplare. Fiecare bărbat poartă în el o femeie și eu mai caut încă ființa care să se-ndrăgostească de femeia din mine, să dorească să fie ca ea, și doar atunci iubire va fi o forță vitală pentru mine.

IRINA: Să înțeleg că tu vei căuta acel ideal feminin? Tot alergând după femeia ideală, ființa care să corespundă prototipului creat de tine, s-ar putea să alergi după himere.

OVIDIU: Nu alerg după o femeie ideală, ci după una mai umană. Colegele mele, fetele din jurul meu caută doar tipii cu bani. Eu am evitat să mă leg sufletește de cineva până acum.

IRINA: De aceea ai venit singur la mare?

OVIDIU: Eu am dorit să fiu singur, să mă bucur de mare, cu adevărat, să mă regăsesc, să mă cunosc mai bine.

IRINA: Vezi să nu cazi în narcisism! Este bine să ne cunoaștem și să știm cine suntem, chiar privind natura înconjurătoare. Contemplația este o formă ideală de cunoaștere spirituală.

OVIDIU: V-am văzut cum contemplați ca și mine zborul pescărușului alb pe cerul azuriu. Ați văzut cum curbele lor argintii au ceva din farmecul primordial al creației divine.

IRINA: Tu poetizezi mereu totul. Știi bine că viața nu este o poezie, dragul meu.

OVIDIU: Putem face ca viața să fie o poezie, dacă acceptăm că singura realitate viabilă este realitatea din noi.

IRINA: Și... ce facem cu realitatea din jur?

OVIDIU: Ea poate fi considerată doar o iluzie. Interiorul nostru este totul.

IRINA: Interesant mod de a gândi. Și cu cei ce ne stresează și ne amărăsc viața zi de zi ce vom face?

OVIDIU: Îi ignorăm. Este forma noastră de reacție la orice val de evenimente istorico-sociale.

IRINA: Sunt puțin șocată. Văd la tine un alt mod de abordare a problemelor. Ai atâta prospețime de gândire cum nu au mulți în țara aceasta. Dacă această iluzie, cum spui tu realității, concrete ne strivește, ne apasă, ne degradează, nu trebuie să luăm atitudine?

OVIDIU: Mai bine să lăsăm cursul evenimentelor să se deruleze, căci istoria se repetă. Nu putem schimba nimic, că totul este stabilit de mai marii zilei. Eu vă sfătuiesc să vă detașați de realitatea cotidiană. Mulți fac așa și au devenit mai fericiți. Dacă te detașezi toate necazurile și suferințele numai există în conștiința noastră. Le putem elimina. Din noi, dirijându-ne energia spre ceea ce este esențial.

IRINA: Și... ce este esențial pentru tine, de exemplu!

OVIDIU: Pentru este esențial eul meu interior, eul creator, Aș vrea să mă cunosc mai bine, să știu ce pot eu crea. Se spune că cel mai frumos tablou este cel pe care nu l-ai pictat încă.

IRINA: Ideal de artist.

OVIDIU: Nici nu poți bănuși ce sursă de fericire oferă creația. Ea este o ardere benefică ce te face foarte fericit.

IRINA: Este bine că tu ai această fericire personală. Dar nu știu cum te împaci cu o societate care mai mult strivește omul, în loc să îl ajute să se afirme cu tot potențialul personalității sale.

OVIDIU: Greșiți! Omul nu este sclavul societății. Omul este liber, căci spiritul lui este nemărginit. Doar învinșii se pot simți striviți de societate. Eu unul fac abstracție de tot ce este rău în societate și nu mă simt strivit de ea. Eu mă eliberez prin detașare.

IRINA: Poate tu te simți liber, că ți-ai format un sistem de gândire propriu, .deși cred că este bazat pe un fel de absentism de la viața socială. Să știi că viața noastră se cramponează de anumite canoane sociale.

OVIDIU: Ideea că omul este supus condiției sale, că această condiție umană nu poate fi depășită, este aberantă. Nu condițiile sociale duc la alterarea sufletului omului, adică la înstrăinarea sa de ceea ce este natura sa umană. Ci lipsa de credință, dar mai ales ignoranța. Mulți ignoră ce potențial fizic și psihic au, nu cunosc nici capacitatea lor de a se apăra de vicisitudinile vieții, prin autodepășire, prin detașare de răul social.

IRINA: Mi se pare că tu ai citit ceva din filozofia indiană și cauți să aplici la propria ta viața.

OVIDIU: Am lecturi din literatura universală. Am observat că cei ce se implică poate fi doborâți de societate. Am prieteni care au avut de suferit. Cine știe să se detașeze, urmând alte idealuri. este propriul lui stăpân se poate simți liber. El nu-și lasă ființa dominată de alții. El este stăpân absolut asupra sinelui.

IRINA: Poate că tu ai dreptate...Poate că doar așa poți uita unele lucruri dureroase. Poate că există totuși o justiție divină și că tot ce este rău poate fi eradicat. Dar până atunci, vezi bine, suferim. Eu una sufăr pentru toate relele din lumea asta. Aș dori să pot schimba lucrurile în bine și pentru noi, Românii. Tare mult aș dori.

OVIDIU: Chiar credeți că se poate schimba ceva? Răul a existat mereu în lume.

IRINA: „Lumea este cum este/ Și ca dânsa suntem noi”

OVIDIU: Nu, nu sunt de acord. .Eu nu vreau să fiu ca toată lumea.

IRINA: Oh! Teribilismul tinerilor care au complexul originalității.

OVIDIU: De ce vă place să vă îmbătrâniți? Eu nu cred că aveți nici 30 de ani.

IRINA: Ești amabil! Chiar mâine voi trece pragul celor 30 de ani.

OVIDIU: La mulți ani! Ziua dv începe acum. După ce am admirat apusul de soare și clarul de lună. Toate culorile s-au adunat aici, pe țărni să vă sărbătorească ziua. Dumneavoastră. Atâta „aur în aer și argint pe ape” atâta frumusețe ce aș vrea s-o aștern pe pânză...

IRINA: Iar ai o exprimare metaforică. Sunt eu ingineră, dar știu că această splendidă îngemănare de cuvinte îi aparține lui M. Eminescu.

OVIDIU: Dar dv. nu ați auzit de sincretism în artă?

IRINA: După ce am ajuns ingineră șomeră, tot predând diferite discipline, am avut și desen într-un an și cunosc noțiunea.

OVIDIU: Eu aș vrea să fac o poezie pictată. Am să reușesc. Prin transfigurare interioară poți să faci o operă de artă de mare valoare artistică.

IRINA: Revino din înălțimile tale artistice și privește acolo, să vezi cum se sparg valurile de țărni. Iată spuma fosforescentă de pe stânci!

OVIDIU: Eu cred că și natura vă sărbătorește. .Priviți fulgerul lung, ce străbate linia orizontului. Cred că va fi totuși o zi frumoasă mâine.

IRINA: Mă înclin în fața frumuseții naturii și cred că și tine că această seară de vară are ceva din frumusețea începutului de lume.

(Irina se ridică și se plimbă pe faleză. Ovidiu o urmează)

Scena 3

Personaje:

IRINA

OVIDIU

(Pe plajă, la țărniul mării, cei doi stau întinși pe nisip, pe cearceaf, unul lângă altul)

OVIDIU: Poate că ne-a fost dat să ne întâlnim pe țărmul acestei mări. Poate că a fost înscrisă în stele această întâlnire. Vedeți cele două stele deasupra farului? Ele ne reprezintă pe noi doi. Această întâlnire a fost prestabilită. Este întâlnirea a două destine. Știu că ne-a fost scris să ne întâlnim. Cine trebuie să se întâlnească se vor întâlni.

IRINA: Nu înțeleg. Ce tot reciți tu acolo?

OVIDIU: Pe mine această întâlnire mă face să trăiesc la cea mai înaltă tensiune sufletească.

IRINA: Ascultă literatul-pictor! Te rog să cobori de pe Everestul tău și să mă însoțești până la hotel. Este deja foarte târziu.

OVIDIU: Vă rog să mai rămâneți! Nu rupeți vraja cu o plecare așa de bruscă!

IRINA: Se vede bine că te-a vrăjit marea.

OVIDIU: Nu numai marea, ci și dv...

IRINA: Nu ți se pare că ești cam îndrăzneț?

OVIDIU: Nu, spun doar cea ce simt, fără ocolișuri.

IRINA: Este târziu. Plaja este pustie și....

OVIDIU: Nu cred că vă inspiră frică...Nu sunt un vagabond, chiar dacă în noapte asta voi dormi pe plajă.

IRINA: Cum o să dormi pe plajă? De Ce? Nu ai unde să stai?

OVIDIU: Prefer plaja...Nu ați dormit niciodată pe plajă?

IRINA: Nu! Nu doresc aceasta.

OVIDIU: Sunteți fată cuminte. Eu nu am bani de hotel, iar prietenul care m-a ajutat aici a avut probleme și m-a lăsat baltă.

IRINA: Nu poți dormi pe plajă. Este frig. Poți răci. .Dacă vrei aranjam și poți dormi la mine în cameră. Este un pat liber. Oricum totul este plătit.

OVIDIU: Deci și în cazul dv .persoana așteptată nu a venit.

IRINA: Să credem în conjuncturi favorabile?

OVIDIU: Poate cea persoană a avut probleme și va veni în această noapte. Nu pot accepta.

IRINA: Insist să vii. El este departe cred...

OVIDIU: Este vorba de un el. Deci, nu pot să vin..

IRINA: Te rog...Nu te pot lăsa așa...

OVIDIU: Poate că cineva acolo sus mă iubește. Primesc. Promit să nu fiu băiat rău.

IRINA: Nu mă îndoiesc. Dar să fie clar. Eu am pentru tine doar sentimente materne.

OVIDIU: Vă mulțumesc. Mă bucur de aceste sentimente.

ACTUL II

Scena 1

Personaje:

IRINA

OVIDIU

(O cameră de hotel cu două fotolii, un pat dublu, o măsuță, o noptieră, un frigider, telefon, plante, un paravan de mătase. Se aud bătăi în ușă. Irina merge să deschidă. Intră Ovidiu cu un rucsac în spate și cu mapa de desene sub braț)

IRINA: Poftim! Intră! Te rog să te faci comod!

OVIDIU(*intră, puțin jenat, lasă rucsacul jos și pune mapa pe măsuță*)

IRINA: Ia loc în fotoliu, te rog!

OVIDIU: Mulțumesc! (*El se așează dar privește mereu în jos*)

IRINA: Am să pun o casetă. (*Se duce și pune muzică instrumentală, în surdină*)

OVIDIU: Vedeți că avem aceleași gusturi. Și mie îmi place acest gen de muzică. Muzica aceasta stimulează creativitatea. Sunetele joase sunt favorabile creației artistice. Deși este foarte târziu aș dori așa de mult să vă pictez...

IRINA: Mai bine îți ofer un ceai.

OVIDIU: Mulțumesc.

IRINA (*pune fierbătorul în cana cu apă și pregătește ceaiul. Ovidiu o ajută să aranjeze alimentele scoase din frigider. Unt, pâine, brânză, roșii. Mâinile lor se ating mereu, întâmplător, pe măsuță. Irina și le retrage, speriată, Ovidiu, prinde curaj și o privește intens*)

IRINA: Ovidiu, tu ești primul om ce mă privește astfel. Tu ești singurul din câți cunosc care mă privește direct, în ochi, cum nu a făcut-o nimeni, niciodată. Poate că tu ai curajul să privești oamenii în ochi, căci tu ai un suflet curat.

OVIDIU: Răutățile celorlalți nu mă interesează. Pot să închid geamul?

IRINA: Te rog! Trage și draperiile!

OVIDIU: (*Iese în balcon, închide geamurile și revine în cameră, după ce trage draperiile*) Stăm bine. Suntem lângă scara de incendiu. În caz de pericol avem pe unde ne salva.

IRINA: Ce pericol? Ah! Te temi de un intrus?

OVIDIU: Voiam să știu dacă partenerul dv. este cineva din trecut sau este doar o simplă cunoștință?

IRINA: Era o încercare de a relua o veche relație...

OVIDIU: Nu sunt prea indiscret dacă vă întreb că voi ați să reluați această relație sau era planificat doar ca un concediu de adio?

IRINA: Eu am crezut că, dacă vom fi câteva zile împreună vom regăsi ceea ce am pierdut...

OVIDIU: N-ați pierdut nimic. Dacă nu a fost ceva de durată nu a fost nimic adevărat și profund

IRINA: E mai bine așa. Acum pot să îmi schimb buletinul și să îmi reiau numele de fată.

OVIDIU: Pariez că dv. ați fost cea care ați cumpărat biletele, nu-i așa?

IRINA: Este adevărat. Dar tot răul spre bine. Nu?

OVIDIU: Să înțeleg că dv. considerați ca un fapt pozitiv prezența mea aici?

IRINA: Este mai bine că nu a venit. Din cioburi de iubire nu poți face o oglindă perfectă a fericirii...

OVIDIU: Uneori, chiar un ciob poate să se multiplice la infinit în alte cioburi, multiplicând fragmente de fericire. Unii se mulțumesc cu aceasta.

IRINA: Din cioburi nu poți realiza un întreg. Eu nu mă mulțumesc cu cioburi.

OVIDIU: Desigur, cioburile nu pot constitui întregul, chiar duc la distrugere, la suferință.

IRINA: Eu caut un alt gen de fericire. Vreau să evit alte dezamăgiri, alte suferințe.

OVIDIU: Libertatea dobândită chiar cu prețul suferinței trebuie prețuită și dv trebuie să vă bucurați că sunteți o femeie liberă, că nu depindeți de altcineva...

IRINA: Iar vorbești ca din cărți.

OVIDIU: Acesta este felul meu de a vorbi, nu după anumite șabloane, ci după raționamentele mele.

IRINA: Știi că viața nu este chiar așa. Mereu depindem de alții, viața ne este supusă influențelor din mediul exterior, interferențelor de tot felul, politice, economice, mentalităților altora.

OVIDIU: Dv. ați trăit poate între ființe preocupate doar de problemele cotidiene, eu am devenit mai reflexiv de când studiez metafizica.

IRINA: Tu și metafizica. Dacă ea îți dă repere pentru modul tău de gândire, atunci trăiască metafizica!

OVIDIU: Trăiască! (*Ciocnesc cămile de ceai*)

IRINA: Eu mă duc să fac un duș. tu poți să faci ce vrei.

OVIDIU: O să citesc, dacă îmi permiteți (*Se ridică și ia o carte de pe noptieră*) „Un veac de singurătate” Aceasta citiți dv?

IRINA: Da. Este o carte bună. Revin în câteva minute.

Scena 2

OVIDIU: (*citind din carte, stă în fotoliu. Irina re vine îmbrăcată în halatul de baie*) Ce bine arătați! Parcă a dispărut orice urmă de crispă de chipul dv.

IRINA: Par eu o persoană crispată?

OVIDIU: Am răsfoit cartea „Un veac de singurătate” Știam eu că mă așteptați de un veac să apar iar în viața dv. Eu sunt sigur că noi doi ne-am mai întâlnit undeva, cândva, într-o altă viață.

IRINA: (*lovindu-l cu prosopul*) Dacă mai vorbești așa eu te las cu transmigratia sufletului și mă retrag.

OVIDIU: (*o prinde de mâini*). O, nu, să nu credeți că bat câmpii. Simt că noi doi ne-am mai întâlnit într-o altă viață. Știu că ne-am întâlnit undeva, cândva

IRINA: Este un titlu de film. chiar filmul trata această temă, a revenirii în timp. Tu ești plin de fantezie, dar nu te juca, te rog, cu cuvintele. Noi doi nu am fost niciodată împreună.

OVIDIU: Nu-i o fantezie de-a mea. Au scris și alții despre iubirile nefericite ce se repetă prin veacuri, se regăsesc în alte vieți prin reîncarnarea sufletului.

IRINA: Este o idee păgână pe care eu nu o accept.

OVIDIU: Sentimentele puternice se repetă, dar cu alți protagoniști, până când, o conjunctură favorabilă îi ajută să-și îplinească iubirea. Noi doi am fost cândva două ființe ce s-au iubit. Simt aceasta.

IRINA: Fabulezi. (*Îi ciufulește părul. El îi prinde mâna și o trage spre el, o îmbrățișează*)

OVIDIU: Tu nu simți aceasta?

IRINA: (*Se smulge din brațele lui*). Nu-mi place că ai devenit cam prea îndrăzneț. Lasă-mă! Ești doar un copil. Cine ești tu de fapt?

OVIDIU: Cel pe care tu îl aștepti de mult timp... Aparent par doar o ființă fragilă, un adolescent poate, dar am suflet mare, o mare putere de a iubi.

IRINA (*îl privește tandru*) Ce ciudat! Ochii tăi au o lumină aparte...

OVIDIU: Pentru că reflectă în ei o singură ființă. Pe tine, Irina..

IRINA: Ești prea îndrăzneț. Vii cu așa o declarație și ai început să mă tutuiești. Nu-mi place acest lucru. Nu-i nevoie de așa ceva. Eu am aranjat cu o prietenă să stau la ea în noaptea asta. așa ca ai totul gratuit aici și nu-i nevoie de cuvinte mari că nu te prinde aerul de cuceritor.

OVIDIU: De când ai apărut pe plajă eu te privesc cu nesăț, cu bucurie și cu durere, cu fericire și cu tristețe. Cunosco toate înfățișările feței tale, toate schimbările de pe chipul tău.

IRINA: Iată-mă și cameleon... Ai uitat de pluralul reverențios.

OVIDIU: Cu tine vorbesc în gând la persoana a doua, singular. De multe ori am vrut să te pictez în lumina dimineții, dar parcă aveai dispoziții sufletești diferite și mi-era greu.

IRINA: Eu nu ți-am permis să mă pictezi. De ce vrei să mă pictezi tocmai pe mine?

OVIDIU: Pentru că ai trăsături deosebite... Eu m-am îndrăgostit de tine.

IRINA: Ți-am spus că nu este nevoie să mă fletezi cu sentimente în care nici tu nu crezi

Nu ești obligat să o faci. Ai camera la dispoziție până vine soțul prietenei mele. Recepționera este o rudă de-a mea și nu o să ai probleme. Așa că !Noapte bună!”

OVIDIU: Te rog, mai rămâi cu mine! (*O prinde de mâini, ea îl respinge*)

IRINA :Te rog, nu insista! Încep să regret că am ieșit din tăcerea mea și am acceptat să vorbesc cu tine. Cred că m-a zăpăcit soarele, altfel de ce aș fi dat atenție unui tânăr necunoscut.

OVIDIU: Nu-s chiar un necunoscut...*(încearcă să-i șteargă părul cu prosopul .Ea refuză, se îndepărtează de el. El o privește cu ochii mari și tandri .Ea întoarce capul în altă parte)*

IRINA: Da, ne-am cunoscut într-o viață anterioară...

OVIDIU: Speram să fim prieteni. Începutul a fost promițător...

IRINA: Ne te iluziona. Este drept că m-ai șocat un pic cu ideile tale, dar cred că le-ai luat din cărți.

OVIDIU: Nu, sunt idei personale. Îmi vin în minte când vorbesc cu tine. Mi le inspiri tu.

IRINA: Te rog, nu exagera! Eu nu cred că te-am încurajat să...Poate că m-am izolat din dorința de a fi singură, doar cu mine și tăcerea îndelungată nu este bună. Te-am preferat ca partener de discuții .De ce tu dorești să fie ceva mai mult între noi?

OVIDIU: Pentru că semănăm foarte mult, iubim aceleași lucruri, suntem pasionați de mare...

IRINA: Da, dar nu uita ce ne desparte! Eu simțeam deja că mă apasă singurătatea și am acceptat discuția cu tine. Ea a fost ca o evadare din mine, din durerea pe care singurătatea o amplifică.

OVIDIU: Durerea personală poate fi estompată, chiar eliminată, dacă știi să te autocontrolezi. Obsesiile pot fi alungate din minte, dacă pe firul interior îți proiectezi doar amintiri plăcute sau crezi imagini de o frumusețe aparte. care să te destindă.

IRINA: Tu reușești cu adevărat să treci de la o gândire negativă la una pozitivă?

OVIDIU: Desigur! Și tu ai putea, dacă încerci. Învață să te detașezi chiar de tine însăși. Când îți vei înțelege durerea, vei constata că ea aparține trecutului și trecutul nu trebuie să te îndurereze niciodată, căci cea ce contează este bucuria clipei prezente.

IRINA: Am citit destule despre gândirea pozitivă, dar te torturează gândul că oamenii nu sunt așa cum îi dorești tu să fie, te dezamăgesc mereu...

OVIDIU: Pentru că proiectezi asupra lor gândurile tale, îi vezi așa cum dorești să fie ei, și ai surpriza să constatați că ei sunt total diferiți de idealul tău. Eliberarea de obsesii, de amintiri ne plăcute îți dă o așa de mare libertate spirituală. Doar o gândire pozitivă te poate face fericită cu adevărat.

IRINA: Cum aș putea realiza acea detașare, cum îi spui tu?

OVIDIU: Trebuie să îți repeți cu tu ești mai importantă și nu oamenii care ți-au făcut rău.

IRINA: Da, interesant mod de abordare a problemelor de suflet...

OVIDIU: Vei cunoaște adevărata fericire, dacă te vei reconstrui în interiorul tău. Fericirea vine din noi, este o stare de confort interior ce poate ajunge chiar la beatitudine.

IRINA: Mulți cred că fericirea lor vine doar de la alții. Când trăiești în lipsuri materiale ori lângă persoane violente sau cu probleme psihice, cum crezi tu că acei oameni pot să-și găsească echilibrul interior, fericirea mult visată, cea din suflet?

OVIDIU: Alții pot fi o sursă de fericire sau de nefericire, dar eu vorbesc de bucuria cu care trebuie să te dăruiești vieții. la fericirea interioară care trebuie să îți călăuzească orice pas, fericirea izvorâtă chiar din faptul de a fi..

IRINA: Știi bine că necazurile dau o stare de surescitare a minții și a întregului organism și de multe ori mulți își blestemă zilele și nu doresc nici să mai trăiască.

OVIDIU: Credeți că eu nu am suferit? Dar eu știu să îmi păcălesc mintea. Când aveam o durere ziceam „Crezul” și atunci când ajungeam la versul „făcătorul cerului și al pământului” eu mă opream, căci în gând vizualizam frumusețea extraordinară a cerului, albastru, cu nori scânteietori peste un ocean de verdeață.

IRINA: Bine, tu ai vocație de pictor și poți crea mii de imagini care să te încante, să te facă să îți uiți durerea, dar, eu care-s omul cifrelor, cum aș putea să mă transpun în lumile interioare, ca tine?

OVIDIU: Încearcă! Prin repetiții multiple și o voință puternică, vei reuși.

IRINA: Pare interesant. Poate că ai dreptate. Noi amplificăm durerea, când ne gândim la ea. Dar, prin voință, putem să evităm amintirile dureroase, să le înlocuim cu ceva frumos din viața noastră sau cu ceva imaginat de noi. În pedagogie procedeul se numește visul cu ochii deschiși.

OVIDIU: Reveria poate fi o formă de vindecare de anumite boli psihice, tot mai frecvente acum. Dar trebuie să cunoști anumite tehnici care să te facă să gândești pozitiv.

IRINA: Eu aș pleda pentru studierea lor în școală, că așa s-ar putea salva mulți copii care se lasă influențați de alții și își iau viața.

OVIDIU: Sunt de acord, doar că programa de psihologie are alte teme. M-am uitat pe o carte a verișoarei mele.

IRINA: Acum înțeleg de ce chipul tău are o străluminare aparte. Cred că aceste idei fac să ilumineze sufletul tău. Tu ești un om care îți porți sufletul pe chip. (*întinde mâna și îi mângâie părul*) Știu de ce ai atâta lumină în tine. Cum poți să găsești atâta lumină în tine într-o lume atât de incertă?

OVIDIU: Nu-i greu să ajungi la steaua din tine. Dacă și tu vei transfigura totul în ceva luminos, , vei vedea că în jurul tău este numai lumină și vei simți marea dragoste.

IRINA: Marea dragoste?! Iar încerci să mă vrăjești prin magia cuvintelor tale?

OVIDIU: Este adevărat. Cuvintele pot avea o forță magică. Magia cuvintelor poate fi folosită de orice om. Ele, cuvintele au energia lor.

IRINA: Știu din experiență că anumite cuvinte pot ucide, prin forța lor, pot distruge suflete, dar mai știu că altele pot înălța sufletul pe culmi nebănuite.

OVIDIU: Dar Irina, dacă tu vei încerca să consacri toate acțiunile tale unui ideal, chiar idealului de a te reconstrui sau unui scop benefic, atunci durerea ta se va estompa, vă fi repede ștersă din memorie, căci aceasta este evoluția ființei noastre.

IRINA: Băiatule, încep să cred că spiritul lui Ovidiu, poetul roman, s-a întruchipat în tine. Și el a suferit, dar a crezut în puterea iubirii.

OVIDIU: El a fost exilat la Pontul Euxin, dar a pus mai presus de toate creația sa.

IRINA: Se vede că tu o cunoști și încerci să pui în practică „ars amoris” aici, la mare.

OVIDIU: Eu acționez după resorturile mele interioare, nu după șabloane din cărți, cum insinuezi.

IRINA: Bine. La capitoul originalitate stăm bine.

OVIDIU: Și tu, când vei putea descoperi iubirea, iubirea adevărată, mă îndoiesc că tu ai cunoscut-o vreodată, atunci vei vedea că ea nu este o iluzie, cum ai trăit în trecut.

IRINA: Dar ce este iubirea, după părerea ta?

OVIDIU: Este ardere interioară la cea mai mare vibrație a sufletului, este o ardere care te purifică.

IRINA: Așa cum Katharsis are rol purificator în artă, tu crezi că și iubirea, marea iubire poate purifica sufletul*

OVIDIU: Da, așa cred eu. Poate tu ai cunoscut latura întunecată a iubirii, nu cea înflorire spirituală, ce-ți potențează eul și îți dă o energie aparte.

IRINA: Eu nu sunt idealistă ca tine...

OVIDIU: Îți înțeleg scepticismul. Poate că cineva te-a dezamăgit, dar nu toți oamenii sunt la fel. Cred că de aceea tu îl vei iubi mai mult pe cel ce știe să te iubească. Eu cred în putere de regenerare a iubirii.

IRINA: Crezi că este posibil? Noi judecăm oamenii după anumite criterii și putem comite și unele erori..

OVIDIU: Poți renunța la aceste criterii, la aceste exagerări, dacă mi-ai acorda mai multă încredere, ar fi cu totul alta...

IRINA: Se pare că tu ești altfel. Văd că din tine vine o lumină, izvorâtă poate din bucuria de a trăi. Ea îți dă această seninătate. Crezi că, după atâtea dezamăgiri, eu aș putea să fiu ca și tine?

OVIDIU: Cred în miracolul iubirii, iubirea ce te va face să vibrezi la tot ce este frumos...

IRINA: Ceea ce mă uimește la tine este transparența unei gândiri așa de generoasă, nealterată de răutăți. Vezi tu, din lumea din care vin eu totul este atât de diferit de modul tău de a gândi.

OVIDIU: Când vei cunoaște mai bine, când mă vei înțelege și tu vei începe să gândești ca mine.

IRINA: Știi că lipsa de comunicare între oameni duce la un dialog al surzilor. Câte valori se pierd din lipsa de comunicare?

OVIDIU: Când mass-media este dominată de viața politică, este foarte greu să se transmită prin presă tot ceea ce este valoros într-o societate.

IRINA: Sunt cărți valoroase care trec neobservate, căci cele ce atrag sunt cele comerciale și astfel se promovează nonvalorile.

OVIDIU: Dacă s-ar face o mai bună educație în școli, s-ar forma și gustul pentru lecturi interesante, nu pentru cărți ce aduc profit comercial.

IRINA: Lipsa de informație duce la stagnare. Îți imaginezi ce salt s-ar realiza în plan spiritual, dacă în mintea tinerilor s-ar sădi acea cunoaștere a lumii ce ar duce la progres. O idee poate declanșa altă idee, Ele ar corela și prin efort susținut ar duce la bunăstare, dacă există și susținere materială.

OVIDIU: Sunt de acord, dar în practică lucrurile stau altfel. ..

IRINA: Eu resping teoria elitistă, conform căreia numai anumiți indivizi au dreptul la cultură, la educație. Unii cred că alții trebuie să rămână ignoranți, pentru a face lucrurile mai grele, mai neplăcute din societate...

OVIDIU: Văd că pledoaria ta te-a întristat. Mai bine am dansa. De acord? (*Irina ezită, neagă cu capul. El schimbă caseta și o ia în brațe. Dansează îmbrățișați. El o rotește și capotul alb al Irinei se desface și îi învăluie picioarele. Amândoi erau desculți. Se privesc și încep să râdă.*)

IRINA: Cenușăreasa și-a pierdut pantofii și cavalerul ei la fel.

OVIDIU: Nu-i nimic. Așa avem senzația că zburăm. Prin dans putem ajunge la perfecțiunea mișcării. Știai că în dans ne putem găsi echilibrul fizic și psihic?

IRINA: Oh! Iar filozofezi...!

OVIDIU: Tu ai văzut azi pe plajă perfecțiunea zborului pescărușilor? Curbele lor sclipind în soare parcă îți taie respirația.

IRINA: Tu poetizezi mereu totul, Ovidiu. Știi că viața nu este o poezie...

OVIDIU: O putem face să fie o poezie, dacă acceptăm că singura realitate viabilă este realitatea din noi.

IRINA: Și cu realitatea înconjurătoare, cea cotidiană, ce facem?

OVIDIU: Restul trebuie tratat cu indiferență. Chiar Eminescu spunea „viața e vis”. Eu cred că interiorul nostru este totul.

IRINA: Aceasta este părerea ta. Eu cred că omul este supus condiției sale umane, constrângerilor sociale și deciziilor politice ale potențailor istoriei.

OVIDIU: Doar cine se implică și acceptă să fie strivit de societate poate fi doborât la pământ și chiar înlăturat din societate. Ți-am spus-o și ți-o repet. Cine știe să se detașeze este stăpân absolut asupra sinelui.

IRINA: Tu nu vezi că în natură și în societate se aplică principiul darvinist al selecției naturale? Rezistă doar indivizii puternici.

OVIDIU: Orice om poate fi puternic, dacă primește educație în acest sens.

IRINA: Vezi tu, azi educația are un caracter abstract, nu-i ancorată în practică. Nu se cunosc metodele cel mai bune de a se face o educație pentru viață și mulți tineri clachează, unii chiar se sinucid, fără rost.

OVIDIU: Pe mine mă doar când aud că unii se sinucid, uneori pentru lucruri neimportante. Ei nu au avut un prieten, un îndrumător să îi ajute.

IRINA: Mass-media este plină de astfel de fapte. Pe mine mă șochează tot ce aud sau văd scris.

OVIDIU: Sunt factori perturbatori, derutanți care pot distruge echilibrul nostru psihic. Trebuie să știm să ne apărăm, să nu ne lăsăm influențați sau manipulați.

IRINA: Dar cum crezi că vom putea combate răul din această lume dacă nu ne implicăm și ne închidem în cochiliile noastre?

OVIDIU: Și eu am constatat că răul se amplifică. Văd cum cei bogați fac noi acumulări și își sporesc averile, în timp ce cei săraci, la nivel mondial sărăcesc tot mai mult. Dar poate că ar fi soluții, dacă ar fi interes să fie găsite pentru a eradica sărăcia, boala..

IRINA: Ești optimist. Unii cred că lumea merge spre distrugere, nu spre salvare.

OVIDIU: Salvarea unei societăți se poate face prin asigurarea prosperității întregii populații și prin cultivarea spiritului umanist.

IRINA: Iar vorbești în maxime. O prosperitate reală pentru toți se poate face doar cu oameni competenți, nu cu cei care urmăresc doar interesul personal.

OVIDIU: Când va exista semnul egalității între inteligență și politică se poate realiza și prosperitatea dorită, dacă țara este condusă de patrioți.

IRINA: A și idei novatoare. Bravo!

OVIDIU(*întoarce caseta, o ia de mână și dansează lipit de ea.*)

IRINA: Cred că totuși îmi ascunzi ceva. Spune-mi, nu ai venit și cu prietena la mare?

OVIDIU: Nu, nu am venit...pentru că ea nu există.

IRINA: Și... nici nu a existat.

OVIDIU: Cândva, în liceu. Acum caut pe cea care mi-ar putea fi suflet pereche, cum se spune, cea cu care aș putea constitui cuplu ideal.

IRINA: Știi bine că nu poate exista o ființă ideală, cu atât mai puțin un cuplu ideal.

OVIDIU(*ia cartea „Un veac de singurătate și citește*) „Și ea zăbovi în dezmierdări până dimineața”:

IRINA: Și... ce-i cu asta?

OVIDIU: Tu nu crezi că doi oameni își pot dărui atâtă iubire?

IRINA: Dacă iubirea este reciprocă poate ca ea există, dar, de obicei, într-un cuplu, cineva iubește mai mult, se spune că celălalt se lasă iubit.

OVIDIU: Eu aș vrea să fiu iubit cu o iubire intensă cel puțin o noapte, o noapte de dor....

IRINA: „O oră și să mor” așa, ca în romanță... Speră și vei găsi acea iubire...

OVIDIU: Când? Unde? Cum?

IRINA: Întreabă-ți steaua din tine! Poate îți poartă noroc.

OVIDIU: Cred că îmi poartă noroc, de vreme ce te-am întâlnit...

IRINA: Depinde ce fel de noroc. Eu am să mă culc acum. Tu dormi în fotolii. Nu mai deranjez prietena la ora aceasta. Tu poți să stai să mai citești...Eu fac chiar acum exerciții de detașare...Mă desprind din mine și plutesc pe valuri. Ai dreptate. Este relaxantă metoda ta de detașare..

OVIDIU: Mereu schimb vorba când eu abordez relația dintre noi...

IRINA: Vorbim mâine despre ce vrei tu. Acum îți urez „Noapte bună!” îi ciufulește părul. „Noapte bună!” zeu al mării.

OVIDIU: Mulțumesc. Accept metafora. Îți mulțumesc pentru tot, Irina!

IRINA: Și eu îți mulțumesc pentru tot..

ACTUL III

Scena 1

Personaje:

IRINA

OVIDIU

(O dimineață pe țărmul mării Irina este singură pe plajă și face însemnări într-un caiet. Din când în când privește marea. Apare Ovidiu din valuri, cu corpul ud de apă.)

IRINA: Ai înotat cam prea departe. Nu ți-este teamă să te aventurezi în larg?

OVIDIU: Nu! Acolo sunt doar eu cu marea. Singurătatea îmi permite să meditez, să mă pătrund de niște adevăruri....

IRINA: Iar o să susții că realitatea este doar o iluzie optică.

OVIDIU: Chiar afirm că percepem diferit realitatea. Vezi lumina aceasta puternică? Pe mulți ea îi deranjează. Mie îmi dă puteri extraordinare. Aici, pe țărmul mării, este o altă calitate a luminii. Totul este scânteietor, totul parcă vibrează.

IRINA: Descrii poezia mării, că ești foarte sensibil. Tu reușești să mă scoți din platitudinea vieții cotidiene cu observațiile tale.

OVIDIU: În fața mării, cred că orice simte vibrația sufletului la frumos.

IRINA: Acum aș dori și eu să simt, să gândesc ca tine, căci știu că doar așa, trăind intens orice clipă, nu poți spune că ai trăit degeaba.

OVIDIU: „Doar sufletele pure, unite-n iubire știu că, lumina ce izvorăște din ele poartă esența divină, ele transfigurează totul, multiplicând la infinit, tot ce-nseamnă iubire.”

IRINA: Iar faci versuri? Te inspiră marea?

OVIDIU: Mă inspiri tu...

IRINA: Iar mă flatezi? Eu apreciez doar creația ta artistică. Restul este doar fantezie, o fantezie care nu are nimic comun cu realitatea.

OVIDIU: Creația aduce bucurie celui ce o realizează și celor ce beneficiază de ea. Nu pot descrie fericirea ce mi-o dă creația...Dar fericirea ce ți-o dă iubirea este imensă.

IRINA: Observ aura luminoasă a chipului tău când pictezi. Îmi place sensibilitatea ta, dar nu te iluziona în ceea ce privește relațiile noastre.. Noi doi vom rămâne doar simple cunoștințe...

OVIDIU: Da, o să rămâi mereu binefăcătoarea mea. Dar crezi că aș fi acceptat, dacă nu aș fi dorit să fiu mereu în preajma ta?

IRINA: Suntem doar doi turiști la mare... Vacanța are farmecul ei, dar noi vom rămâne doar simpli prieteni...Eu nu am curajul să îmi mai leg sufletul de cineva.

OVIDIU: Prietenia noastră va rămâne frumoasă mereu, dar eu presimt că se va transforma în iubire.. Vei înțelege că iubirea este cel mai de preț dar ce ți l-a făcut viața. Eu îți mărturisesc că niciodată nu am fost atât de fericit, cum am fost în aceste zile alături de tine.

IRINA: Adevărat? Recunosc că și eu am trăit o fericire aparte. Am crezut că timpul s-a dilatat, căci am trăit într-o săptămână cât în toată viața mea...Am trecut de la stări de oboseală, la momente de încântare, de bucurie pe malul acestei mări. Pot spune că am fost fericită Uitasem cum este să fiu fericită.

OVIDIU: Pot spera că și tu mă iubești dacă te-ai simțit atât de fericită cu mine.

IRINA: Poate este adevărat că un spirit bun mi te-a scos în cale, poate că Dumnezeu mi-a dat această înfățișare să fiu bucuria ta...

OVIDIU: Aș vrea să fii bucuria mea până la sfârșitul vieții, până ce moartea ne va despărți.

IRINA: Sună a jurământ. Mie nu-mi plac jurămintele. Mă sperie, căci atunci când dorești ceva foarte mult se întâmplă invers.

OVIDIU: Nu trebuie să te sperie. Eu ți-am explicat teoria convergenței. Uite, dacă spui că totul va fi bine, chiar așa va fi, căci dorința ta, chiar în gând exprimată, va influența spiritele bune și ele vor influența realizarea ei. Eu am invocat spiritele bune și știu că ele vor contribui la fericirea noastră.

IRINA: Iar mă porți pe aripi de vise? Tu ești ca o picătură de rouă pură ce cade pe arșița sufletului meu. o picătură de rouă ce are strălucirea diamantului. Ești o lumină în viața mea. Mă întreb dacă îmi va fi luată, ce se va alege de mine...

OVIDIU: Voi rămâne raza ce te va călăuzi în viață, căci mă simt puternic. Mă întreb uneori, în ce carte a destinului ne-a fost scris să ne întâlnim, să fim atașați unul de altul. Destinul a făcut ca tu să ai un anumit chip, un anumit trup, un suflet ales, ca tu să fii iubită așa de mult, de cineva care crede în tine.

IRINA: Poate că destinul care face și desface multe îmi va aduce ceva deosebit în viața mea. Dar eu sunt fatalistă. Nu știu dacă mai voi avea parte de o adevărată fericire. Fericirea nu poate fi cumpărată cu nimic.

OVIDIU: Poate doar cu o altă fericire. Tu nu observi că noi doi ne luăm fericirea unul de la altul? Tu nu simți că ea se amplifică zi de zi, ceas de ceas?

IRINA: Tu, cu puterea pe care o ai asupra mea, mă faci să simt că mă regenerez că devin alta.

OVIDIU: Pentru a te transforma cu adevărat, tu trebuie să crezi în puterea ta de regenerare.

IRINA: Aspirăm mereu spre autodepășire, spre perfecțiune. Cine știe dacă o voi atinge vreodată?

OVIDIU: Perfecțiunea este un ideal, greu de atins. Dar să nu uităm că suntem oameni și trebuie să ne comportăm ca niște oameni adevărați.

IRINA: Eu simt că, alături de tine regenerarea este posibilă și pot deveni un alt om.

OVIDIU(*o sărută*).Știam că te pot transforma, dacă îmi propun să te fac să fii tu, cea adevărată, nu o ființă complexată, temătoare, melancolică. La rândul tău și tu mă faci să mă simt altfel, un om împlinit.

IRINA: Poate că eu sunt doar o treaptă în calea devenirii tale. și nu o să mă supăr dacă peste o zi, o lună sau un an vei fi atașat de altcineva.

OVIDIU: De ce nu mă crezi că în toată viața mea nu am putut iubi pe nimeni, că am așteptat pe cineva care să-mi fie un alter-eog.

IRINA: Poate că eu nu sunt ce-ți dorești tu...

OVIDIU: Tu nu știi câte exemplare feminine mi-au ieșit în cale, unele de o frumusețe extraordinară. Erau ființe superbe, dar care nu mi-ai spus nimic, căci erau doar niște fapte glaciare, calculate, unele destul de vulgare ca să arate că sunt la modă.

IRINA: Și exemplarele feminine, cum le spui tu, chiar nu te-au impresionat?

OVIDIU: Doar ca elemente ale cunoașterii naturii umane.

IRINA: Deci, le-ai folosit ca pe un studiu al naturii umane...Poate așa faci și cu mine. Vezi, de aceea eu sunt mai circumspectă. Spui că sunt mereu distantă, că nu mă dăruiesc ție...Eu am trăit într-o lume rea. Când alții au fost răi cu mine, cu atât mai mult prețuiesc bunătatea ta, spiritul tău viu, tot valul acesta de sentimente ce vin spre mine și cărora nu știu cum să le răspund.

OVIDIU: Cu iubire. Cu multă iubire. Tu nu trebuie să spui „Nu” unei iubiri în floare, dacă vrei să cunoști cu adevărat fericirea.

IRINA: Eu nu am cunoscut-o niciodată, dar am visat la ea.. Acum când mă privești cu ochii plini de iubire, încep să cred că fericirea există...

OVIDIU: Nu simți că, prin contopirea luminii ochilor noi doi facem unirea sufletelor?

IRINA: Eu care lucrez doar cu noțiuni științifice, încep să percep prin tine vălul de poezie al lumii.

OVIDIU: Când vei evolua în cunoașterea de sine, când vei simți că prin contopirea ochilor noi doi vom face unirea sufletelor . Vom cunoaște iubirea, marea iubire.

IRINA: Iar pledezi pentru iubire? Eu mă mulțumesc doar cu prietenia ta. Mie îmi aduce o fericire senină, o fericire de care am atâta nevoie...

OVIDIU: Când vei cunoaște mai bine eul tău interior, atunci vei aspira , ca și mine spre puritate, spre puritate ce ți-o dă iubirea.

IDRINA: Acum încep să-ți dau dreptate. Ceea ce simt pentru tine mă purifică de tot ce am suferit.

OVIDIU(*citește din caietul Irinei*) „la lumina zilei nu văd decât lumina ta. Cum să învăț să strălucesc ca tine, așa cum un pescăruș sclipește în soare, după ce-a învățat să zboare pe marea înspumată? ” Ce-i asta Irina? Îți exersezi talentul literar?

IRINA: Sunt vocile mele interioare. Poate sunt miște dialoguri interioare sau dialoguri cu tine.

Eu încerc să aștern ceva pe hârtie ca să-mi limpezesc gândurile, sentimentele...

OVIDIU:(*o privește intens, apoi scoate o foaie de hârtie din blocul lui de desen și începe să recite*):

„Iubita mea, nu încerca să zbori/Fără lumină izvorâtă din adâncul tău/ Iubita mea, nu încerca să strălucești ca lumina zilei fierbinți de vară /Pentru a nu te prăbuși în adâncul tău!

IRINA: Este un alt poem de-al tău? De când mi le citești seara am început și eu să compun în maniera ta. Deci ai o mare influență asupra mea, după cum observi.

OVIDIU: Aceasta și doresc.

IRINA: Dar ce-ai vrut să spui în aceste versuri? Să înțeleg că, dacă eu mă aprind de focul dragostei tale, o să mă prăbușesc cu aripile frânte?

OVIDIU: Nu, nu am vrut să spun aceasta, doar să te rog, ca, în tot ce faci să fii tu însăși..Fii cât mai naturală! Natura te-a dat atâta farmec...Nu încerca să mă imiți fără să simți și să gândești ca mine.

IRINA: Am citit undeva că dragostea este un mimesis. Cei ce se iubesc încep a semăna unul cu altul, nu doar psihic, ci și fizic. Tu nu ai observat acest lucru?

OVIDIU: Și noi semănăm la gesturi, la zâmbet, la mers. Ai observat, nu?

IRINA: Cred că suntem naturali, nu niște prefăcuți, că nu avem nici un interes care să ne țină legați, sau poate tu ai?

OVIDIU: Da, acela de a mă face iubit de tine. Sufletul tău are atât de multe de dăruit. Prețuiește darurile cu care te-a înzestrat natura, căci ele mă fac fericit. Tu te armonizezi cu această natură, cu acest peisaj marin. Vezi, în mijlocul unei naturi așa de generoase noi trebuie să ne purtăm cât mai natural și iubirea vine de la sine.

IRINA: Simt și eu nevoia să mă reîntorc la natură, căci în capitală m-am îndepărtat de ea.

OVIDIU: Da, ea este o mamă iubitoare.

IRINA: Erau zile strălucitoare și eu le lăsam să treacă, fără să le observ...Aveam mult de lucru și nu ridicam nici un minut capul din hârtii să privesc cerul...de aceea acum, simt că mă înfior, văzând atâta frumusețe.

OVIDIU: Am să-ți arăt ce-am pictat azi acolo, pe stânci. Să nu te superi că mă îndepărtez de tine, dar uneori simt nevoia să fiu singur. Nu este un capriciu de pictor, dar tu atât de mult îmi umpli ființa, că nu mă pot concentra să pictez marea, marea care are atât de multe culori în timpul zilei...

Când te știu așa de aproape, simt nevoia să te privesc mereu și nu pot picta.

IRINA: Să nu-ți ratezi cariera de pictor pentru mine.(*privind tabloul*) La tine marea este ca într-o poezie a lui Eminescu. ”marea, cu plăcile ei sure are o strălucire de argint”

OVIDIU: Le-am făcut înclinate, să nu pară încremenite, ci în mișcare.

IRINA: Cred că dimensiunile diferite ale valurilor creează impresia de mișcare.

OVIDIU: Ești un critic bun, mulțumesc. Te recompensez. (*O sărută și îi oferă un măr.*)

IRINA: Este mărul discordiei?

OVIDIU: Nu al concordiei. Noi doi, putem răsturna miturile...

IRINA: Când faci un dar, bucuria celui ce dăruiește este la fel de mare sau poate o depășește pe cea a celui ce o primește.

OVIDIU: Fructul este simbolul rodirii, din sămânța lui pot să apară alți pomi ce vor dărui roade oamenilor.

IRINA: Simbolic vorbind, acest măr este dorința mea de a face ca talentul tău să se dezvolte mereu. Da, este mărul concordiei, al prieteniei, al cunoașterii noastre reciproce.

OVIDIU: De ce nu și al iubirii? Eu, cu cât te cunosc mai mult, cu atât de vin mai îndrăgostit de tine.

IRINA: Văd că ești expert în arta persuasiunii. Mă tem că tot repetând același lucru mă vei face să mă îndrăgostesc de tine. Vrei să mă autosugestionez, căci tu cunoști puterea cuvintelor.

OVIDIU: Iubirea vine de la sine, fără a fi impusă de cineva, chiar și pe căi subtile, cum crezi tu.

IRINA: Limbajul dragostei îmi este străin, dar prin tine, încep să-l înțeleg...

OVIDIU: Eu mă cunosc și știu că ceea ce simt pentru tine este o dragoste profundă. Când iubirea îți va umple și ție ființa, vei vedea că preaplinul sufletesc îți va da aripi și atunci nimic din tot ce te supără nu are importanță. Importantă este doar iubirea.

IRINA: Evaziunea din realitate nu este posibilă, căci societatea este guvernată de legea banului.

OVIDIU: Cine se lasă dominat doar de interesul material poate că se supune acestei legi. Eu cred că cel mai important lucru în această viață este sentimentul ce te leagă de ceilalți.

IRINA: Și eu cred că nu trebuie să lăsăm existența să ne domine conștiința, ființa noastră interioară, cum spui tu.

OVIDIU: Cultivând și cunoscând în profunzime eul tău interior, vei atinge o culme a sensibilității și vei înțelege că doar latura cognitivă și afectivă a personalității tale contează, că trebuie să faci abstracție de rest.

IRINA: Nu este așa de ușor când vezi cum traiul nostru se degradează zi de zi... Am ajuns ca pe timpul lui Ceaușescu, când ne era distrusă existența cu atâtea lipsuri... Acum nu mai avem deloc siguranța zilei de mâine...

OVIDIU: Printr-un proces de autoanaliză, tu vei reuși să te desprinzi de tot ceea ce îți întunecă existența și să alegi ca scop în viață ca și mine doar îmbogățirea cunoașterii, adâncirea sensibilității care te va face să vibrezi și pentru o rază de soare. Atunci vei simți ca și mine că alta este personalitatea ta.

IRINA: Îți mulțumesc că tu vrei să mă formezi după principiile tale, dar dacă eu nu pot să mă ridic la înălțimea lor?

OVIDIU: Iubirea te va ajuta să te înalți cât de sus vrei tu. Te rog, accept-o ca pe un dar de preț și nu te teme de urmările ei.

IRINA: Eu chiar de ele mă tem, căci totul este efemer în această viață. Am o experiență destul de amară și nu pot să mai suport alte șocuri...

OVIDIU: Nu vei fi dezamăgită, te asigur. Eu sunt destul de puternic, ca să lupt pentru amândoi, dacă este cazul...

IRINA: Iar faci paradă de puterea ta mentală, spirituală.

OVIDIU: Nu-i o laudă. Crede-mă, sunt foarte puternic. Îți voi dezvălui secretul puterii mele și vei deveni și tu foarte puternică în plan spiritual.

IRINA: Omul este o ființă fragilă, prea fragilă. Orice furtună îl poate frânge...

OVIDIU: Nu și pe mine. eu am învățat să nu cer mult de la viață. Nu sunt ahtiat după bunuri materiale. Normal că doresc să duc o viață decentă, dar eu sunt pasionat doar de jocul ideilor.

IRINA: Și tu crezi că te hrănesc ideile?

OVIDIU: Da. Ideile artistice mă pot hrăni, dacă ele prind viață în tablourile mele. Și poate, dacă ele se vor vinde bine, totul va fi spre binele meu și al tău.

IRINA: Iar faci planuri de viitor comune. Eu prefer să aștept jocul destinului. Se spune că nu aduce anul ce aduce ceasul. Ori de câte ori îmi fac planuri, ele nu e realizează.

OVIDIU: Iar ai uitat teoria convergenței. Crede și se vor realiza. Eu cred că fericirea aceasta, fericirea ce ne-o dă apropierea noastră poate continua.

IRINA: Poate ai dreptate. Încep să cred, ca și Proust, că fericirea clipei se poate amplifica chiar și în planul amintirii. Încep să mă simt bine lângă tine. Este o stare pe care nu am mai cunoscut-o niciodată. niciodată. Poate că ar trebui să profităm de aceste clipe, să ne încărcăm de amintiri frumoase, cum spui tu. (*Îi mângâie pe obraz, .el o sărută*)

OVIDIU: Vezi, în mine deja s-a amplificat timpul. Când sunt cu tine, când te simt aproape, când observ cum cade lumina pe chipul tău, simt că timpul și spațiul se opresc în loc, ca să te vadă.

IRINA: Ciudat! Tu mă faci să gândesc altfel de cum am fost obișnuită. Dacă o să gândesc și o să simt la fel ca tine, oare nu devin cumva aeriană?

OVIDIU: Mă crezi imatur, desprins de realitate? Nu crezi că realitatea spirituală este mai importantă decât existența, realitatea înconjurătoare?

IRINA: Nu, nu te consider imatur, când văd că ai o gândire atât de profundă, superioară tinerilor de vârsta ta.

OVIDIU: Irina, tu mi-ai deschis o fereastră către lume, după ce te-am cunoscut. O fereastră către lumea mea interioară. unde am simțit că există iubire. Nu bănuiam cât de mare poate fi acea iubire.

IRINA: Oare eu am dreptul să accept această iubire? Oare mai târziu nu vom regreta? Diferența de cinci ani dintre noi...

OVIDIU: Nu Îmi vei mulțumi, căci iubirea va crește zi de zi în noi.

IRINA: O! Ce ochi frumoși ai când te aprinzi așa! Când cineva mă mângâie cu privirea, cum n-a făcut-o nimeni, niciodată, cred că ar trebui să-i mulțumesc pentru aceste atingeri, „imateriale” ca pe adevărate ofrande aduse pe altarul iubirii.

OVIDIU: Este cel mai frumos dar ce ți-l poate face viața.

IRINA: Dar dacă totul se amplifică și noi nu ne putem uni viețile, din anumite motive, ce-i de făcut?

OVIDIU Nu trebuie să gândești negativ! Să ne bucurăm de tot ce ne oferă această iubire, cât mai suntem încă tinerii! Să ne iubim până ce moartea ne va despărți...

IRINA: Ce vrei să spui? Privirile tale au devenit sumbre...Ce s-a întâmplat?

OVIDIU: Mă gândeam...Poate că viața ne va juca feste...și ...tot ce am visat va fi doar nisip în valurile mării.

IRINA: Poate că vei întâlni pe altcineva și ne vom despărți...Vezi, de aceea nu vreau să mă atașez mult de tine. Nu vreau ca despărțirea să îmi facă iar inima să sufere. Dacă mă implic prea mult, aș suferi enorm, dacă intervine despărțirea noastră...Nu vreau să fiu iar o pasăre spin, nu vreau ca durerea să îmi sfâșie iar ființa.

OVIDIU: Sper că ne va proteja chiar cel ce a propăvăduit iubirea pe pământ. Legea iubirii trebuie să domine în lume și în relația noastră.

IRINA: Dacă ne vom despărți, eu tot am să îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru bucuria ce mi-ai dat-o zi de zi. M-am lăsat pătrunsă de frumusețea sentimentelor tale, am cunoscut o stare de fericire aparte, chiar despărțirea va fi mai puțin dureroasă.

OVIDIU: Uneori, frumusețea, chiar frumusețea sentimentelor de dragoste se percepe printr-un sacrificiu. Dar te rog, fii încrezătoare, iubita mea! Poate că steaua ta ne va ocroti, cea de pe cer. Știi, când steaua din noi moare, se stinge și cea din cer, căci dac-ar rămâne singură în univers, fără perechea din noi..,

IRINA: Iar apelezi la mituri populare?

OVIDIU: Este o lege cosmică, nu un mit.

IRINA: Poate tot ce-ai acumulat în cultura ta îți dă o armonie a gândirii. Ea se observă în tot ce pictezi., în tot ce spui. De aceea mă fascinezi mereu, prin tot ce spui, prin tot ce faci.

OVIDIU: Când iubesc plin de transfigurare, eu iubesc cu adevărat și simt că mă fascinează totul.

IRINA: Văzând creația ta, cred că tu ești minunea la care asist. Tu aduci cu tine frumusețea pomilor înfloriți. Când îi privesc, primăvara, mi se oprește respirația.

OVIDIU: Și eu iubesc dulcea minune a pomilor în floare. Atunci simt că sunt mai aproape de cer.

IRINA: Zi de zi asist la spectacolul sufletului tău, asemenea sărbătorii pomilor în floare. Oare puterea de sugestibilitate a ființei tale poate să îmi vindece toate durerile acumulate?

OVIDIU: Irina, tu însăși poți fi propria ta mântuire. Imaginează-ți o viață fără probleme, în pace și armonie și vei trăi în pace și armonie. Pătrunde-te de iubire și vei fi fericită cu adevărat! Noi doi ne putem iubi mult. Iubirea poate exista dincolo de spațiul și de timpul terestru, și, de ne vom întâlni, prin spațiu și timp, ne vom privi cu o infinită iubire.

IRINA: Prin tine mi se deschid alte orizonturi. Văd spațiul și timpul în infinitatea lor. Încep să percep spațiul și timpul din interiorul meu. Totul are atâta încărcătură afectivă, că nu o pot reda în cuvinte...

OVIDIU: Noi trăim într-un spațiu și un timp doar al nostru. Simți și tu aceasta?

IRINA: Da. Chiar dacă drumul a fost așa de lung până la această descoperire, bucuria regăsirii noastre este mai mare.

OVIDIU: Iubirea are puteri miraculoase, nebănuite încă.

IRINA: Tu cunoști vulnerabilitatea mea, după o lungă suferință. Aveam nevoie de această schimbare în bine, să mă eliberez de o suferință ce-mi măcina sufletul.

OVIDIU: Trecutul nu trebuie să lucreze în noi, căci și durerea se poate amplifica în mod obsesiv.

IRINA: Tu ai făcut ca mesajele tale să-și atingă ținta. Ele ajung acolo unde trebuie și eu mă simt refăcută, scăpând de monotonia și urâtenia lumii în care îmi duc traiul.

OVIDIU: Dacă te va domina acea lume nu vei mai fi tu însăși, cu toate frumusețile tale interioare, ci acel univers urât și meschin, căruia nu trebuie să-i acorzi nici un minut de gândire.

IRINA: Discuțiile cu tine îmi oferă satisfacții intelectuale cum nu mi-a oferit nimeni, căci toți erau prea ocupați cu viața personală, ca să mai reflecteze și la binele interior.

OVIDIU: Cred că aș merita mereu sărutări și îmbrățișări. Dar pe tine te reține o anumită pudoare, că ești d-ra profesoară și vai, dacă te văd elevii sau colegii, sau cei de la fabrica unde ai lucrat aflați aici, la mare.

IRINA: Da, încă nu am obișnuița acestor gesturi...Acum învăț limbajul iubirii, că te am bun profesor...Să faci dintr-o ființă inertă, o ființă care să simtă ceva este marele tău merit.

OVIDIU: Când am început să te cunosc mai bine, recunosc că aveam un complex de inferioritate , din cauza vârstei. Acum iubirea ne face egali. Zi de zi se acumulează mai multă iubire în noi. Tu nu simți aceasta?

IRINA: Zi de zi simt că țin din ce în ce mai mult la tine. Nu știu dacă pot simți cu adevărat iubirea...

OVIDIU: O vei simți. Eu merit să fiu iubit cu adevărat .Sentimentele mele pentru tine îmi șlefuesc sufletul ca pe un diamant cu multe fațete strălucitoare. El vibrează la vederea chipului tău.

IRINA: Iar faci să mă las vrăjită de magia cuvintelor tale. Le doresc, dar mă și tem. Mă tem că te pricepi la vorbe și de fapt joci doar un rol frumos pe o plajă frumoasă...

OVIDIU: Sunt poate un marinar care s-a lăsat vrăjit de cântecul sirenei. Tu mă faci să mă simt cu adevărat vrăjit. Acum știu că pot trece prin toate mările lumii. Eu voi păstra mereu în suflet acel cântec ce mă va călăuzi mereu și mă va ajuta să revin la țărnul iubirii tale.

IRINA: Eu simt că te iubesc mult, dar cu dragoste maternă. Poate că informația genetică face ca în orice femeie să predomină mai ales iubirea maternă. Pentru cel ce dorește să fie iubit ca un bărbat.

OVIDIU: Te rog, Irina, nu mă mîia trata ca pe un copil! Tu nu vezi cum eu ard de dorul tău?

În mine este un imens dor de dragoste, de dragostea ta...

IRINA: Eu cred că tu ai un dor de dragoste inerent vârstei tale și tu confunzi acesta cu dorul de mine.

OVIDIU: Orice om simte nevoia de dragoste. Nevoia omului de dragoste izvorăște din refuzul lui de a accepta singurătatea sa cosmică în univers. Dar iubirea mea pentru tine are ceva cu totul special..

IRINA: Este o singurătate de care toți fug. Mulți cred că viața în doi este soluția de a scăpa de această singurătate.

OVIDIU: Nu din această cauză te doresc mereu lângă mine. Eu simt nevoia să te văd, să te ating, să fiu în preajma ta mereu. Aceasta este esența iubirii: dorul permanent de celălalt.

IRINA: Poate că lângă tine aș fi fericită. Dar pentru cât timp? În București sunt atâtea tentații...

OVIDIU: Lasă timpul să fie el cel mai bun judecător. Cum crezi că aș face ceva care să te supere când tu ești viața mea? Te simt atât de adânc pătrunsă în mine, că nu poate cineva să te scoată de acolo.

IRINA: Tu poți cuceri pe oricine, doar cu simpla ta prezență, căci ai un farmec aparte. Farmecul tău fizic este sporit de cel spiritual. Răspândești asupra altora un magnetism pe care aș vrea să-l înțeleg, să știu de unde vine.

OVIDIU: Unii oameni au un anumit magnetism biologic. M-aș bucura dacă prin el te-aș putea atrage mai mult.

IRINA: Nu-i vorba de atracția fizică, ci de ceva ce vine din tine și se răspândește în jur așa, ca o aură de frumusețe.

OVIDIU: Mă bucur că începi să-mi descoperi calități. Mai ai puțin și te îndrăgostești cu adevărat de mine. Zâmbești? Zâmbetul tău este atât de expresiv! Îmi plăci așa de mult când zâmbești! Zâmbetul oamenilor constituie un limbaj aparte. El poate să reflecte tainele gândului. Ferice de cei ce știu să citească după zâmbet caracterul celor din jur.

IRINA: Și tu ești așa de dulce când zâmbești! Ochii tăi zâmbesc și devin de o tandrețe atât de caldă. Atunci când simt ce plină de viață este ființa ta, știu că tu ai atât de multe de dăruit.

OVIDIU: Cel ce se dăruie pe sine într-o privire, într-un zâmbet, „sporește corola de minuni a lumii”

IRINA: Și eu aș vrea să „păstrez corola de minuni a lumii” printr-o iubire care să mă facă să trăiesc la cea mai înaltă ardere a sufletului, dar...

OVIDIU: De ce nu crezi că poți atinge acest ideal? Oamenii se iubesc de veacuri. Mulți simt că iubirea lor se amplifică mereu, unul fiind o permanentă sursă de iubire pentru celălalt.

IRINA: Am citit undeva, că cei ce se iubesc mult cu sufletul, de multe ori, uită cum arată ființa iubită, dar ce fascinantă îți pare când strălucirea spiritului ei ți-o arată într-o lumină deosebită.

OVIDIU: Totuși eu cred că o ființă nu-și dezvăluie sufletul, de teamă de a nu pierde ceea ce a dobândit prin iubire, căci dispare misterul și farmecul personal. Este și cazul tău. Nu?

IRINA: Poate că este bine să se procedeze așa. Nu-i ușor să îți lași sufletul în mâinile cuiva și apoi să fii disprețuit de acesta.

OVIDIU: Eu nu te voi disprețui niciodată, Irina. Te voi compătimi, poate. compătimirea este o latură pozitivă a naturii umane. Cel ce te-a părăsit nu știe ce a pierdut.

IRINA: Se pare că mi-a făcut un bine, dacă nu a venit la mare. Am cunoscut un prieten pe umărul căruia îmi place să mă sprijin. Mă simt atât de bine cu tine!

OVIDIU: Sunt un norocos, dacă te-am întâlnit. Uneori poți căuta toată viața o ființă iubită și nu ai șansa să o întâlnești. Tu mi-ai apărut când aveam atâta nevoie de tine.

IRINA: Poate că tu mi-ai apărut, când eu am avut și mai multă nevoie de tine. Tu m-ai ajutat să șterg din memorie amintirile neplăcute... Unele amintiri îți lasă brazde adânci pe chip și în suflet.

OVIDIU: Te rog, nu te mai gândi! Trecutul este doar trecut și atât. Vino în brațele mele! Să ne bucurăm de aceste ultime zile la mare!

(Se îmbrățișează și apoi se întorc să privească cerul, ascultând cântecul mării)

Sena 2

IRINA

OVIDIU

(Stau îmbrățișați pe țărm, jos pe plajă și privesc marea)

IRINA: *(întorcându-se spre el)* Nu o să uit niciodată acești nori luminoși deasupra valurilor, nici acele cascade de spume peste stâncile acelea.

OVIDIU: Le-am pictat să le luăm cu noi, pe pânză...

IRINA: Tu nu știi ce înseamnă să trăiești cu constrângeri de tot felul. Să fii într-o sală de clasă și să nu ți se dea voie să deschizi un geam. Să fii într-un stres permanent, să nu vezi lumea din jur, căci supărarea mă făcea să merg cu capul în jos. Vedeam doar asfaltul cenușiu, de parcă uitasem ce minunat este cerul albastru sau cum arată verdeța copacilor, frumusețea florilor.

OVIDIU: Te voi învăța să privești totul altfel, Irina. Nu te voi lasă să treci indiferentă pe lângă tot ce face farmecul acestei vieți. În ce lume ai trăit tu, draga mea, de nu ai știut ce minune se produce în natură în fiecare clipă?

IRINA: În lumea cu zile triste, fără prea multe bucurii, căci mereu mă temeam să nu greșesc cu ceva, să nu supăr pe cineva. Lângă tine simt că într-o normalitate. Tu ești o prezență agreabilă. *(Se lipește de trupul lui. El o sărută și ea îi răspunde cu pasiune)*

OVIDIU: Acum știi cât să-ți dăruiesc din mine, ca să te fac să vibrezi ca mine la frumos, la iubire. Și tu poți să devii o strună fermecată care poate să vibreze la tot ce este frumos, la orice îți atinge sufletul.

IRINA: De multe ori mi-am dorit să știu din ce este alcătuită ființa ta, de-mi pari altfel decât ceilalți oameni. Poate că acest mister nu mi se va dezvălui niciodată. Tu oferi acea pace a sufletului doar cu o privire. Dar știi eu ce ne rezervă viitorul?

OVIDIU: Să nu ne lăsăm torturați de neliniștea viitorului. Dacă vrei să ai un echilibru interior, trebuie să înțelegi că este mai important să coborâm în infinitul lumii noastre interioare, să sporim bogăția ei mereu. Trebuie să învățăm să ne bucurăm unul de altul, în orice clipă. Așa, vom alunga tot ce perturbă existența noastră. Dacă vom ști să vibrăm intens și profund la tot ce ne impresionează în natură, în artă, în iubire, vom cunoaște cu adevărat fericirea.

IRINA: Simt nevoia să-ți mângâi părul *(face aceste gest)*. El poartă toate nuanțele verii și parcă răspândește o aură strălucitoare în jurul tău. El îți înobilează ființa și descopăr mereu alte calități la tine. Încântarea îmi sporește zi de zi, bucuria mea nu poate fi descrisă.

OVIDIU: *(o sărută)* Vezi, eu aș vrea să te sărut mereu, mereu. Buzele tale parcă cer mereu sărutări.

IRINA: Și ale tale...

OVIDIU: Oare nu începi să simți și tu că nimic, nimeni nu ne poate despărți acum?

IRINA: Da. Sper. Când mă săruți, atingerile tale se transformă în percepții afective pe care eu nu le-am cunoscut niciodată.

OVIDIU: Atunci să profităm!(*o sărută lung*). Unirea sufletelor noastre în fața acestei mări superbe ar fi ca o incursiune în veșnicie.

IRINA: Iar poetizezi totul. Sper că fericirea clipei prezente contează acum. Nu vorbi de veșnicie că mă sperii.

OVIDIU: În veșnicie ajungem toți odată și odată.

IRINA: Nu fii sumbru! Te rog! Chiar dacă nu va fi de lungă durată prietenia noastră, eu am încă nevoie de tine..

OVIDIU: Mă bucur! Îți voi fi mereu alături, iubita mea!

IRINA: Și când îți va ieși în cale o fată frumoasă?

OVIDIU: Eu am trecut de tulburările adolescentine. Acum știu ce vreau. Vreau să nu te pierd, să nu ne despărțim niciodată.

IRINA: Sper că nu marea te face să vorbești astfel. Nu vreau să îmi fac iluzii, să sufăr iar.

OVIDIU: Se vede că nu mă cunoști destul de bine. Eu știu că tu îmi poți oferi totul, tot ce îmi doresc. Iubirea mea nu este ca spuma mării, ea rezistă la furtuni.

IRINA: Sper să-ți pot răspunde cu aceeași iubire.

OVIDIU: O să vezi că vei înflori prin iubire...

IRINA: Tu poetizezi mereu totul...Vezi, de aceea îmi ești așa de drag.(*il sărută*)

OVIDIU: Mă bucur că îți plac, că mă îndrăgești și tu. Pas cu pas eu am pătruns în sufletul tău...

IRINA: Știam eu că ai multă școală în acest căpșor!(*il sărută*)

OVIDIU: Eu aș dori să mai plonjez puțin în mare, înainte de plecare...

IRINA: Du-te, dar nu te îndepărta de țarm, cum ai tu obiceiul!

OVIDIU: Am să fiu atent.

ACTUL IV

Scena 1

Personaje:

IRINA

OVIDIU

SALVATORUL

(*Salvatorul iese din valuri cu Ovidiu în brațe. Irina alergă speriată înaintea celui ce-l duce pe Ovidiu în brațe pe țărmul mării*)

IRINA: Ce s-a întâmplat? O, nu, nu se poate! Este un bun înotător Doamne! A murit?

SALVATORUL: Am văzut că s-a scufundat în apă și nu a ajuns la suprafață. M-am aruncat după el

IRINA(*încercă să-l aducă în simțiri*)Salvatorul îi presează inima, ea îi face respirație gură la gură)
Ovidiu rămâne nemișcat. Irina plânge

SALVATORUL: Un telefon. Cine are un telefon?

IRINA: Trebuie să îl salvăm. el nu trebuie să moară. Nu, nu vreau să moară!

Luați-l pe-al meu!(*Se aplecă și continuă resuscitarea. .Ovidiu deschide ochii.*)

OVIDIU: Ce s-a întâmplat?

IRINA: Tu spune-mi ce s-a întâmplat Mi-ai promis că o să ai grijă.

SALVATORUL: Respiră! Respiră adânc! Eu merg la postul de prim ajutor.

OVIDIU: Nu, nu este nevoie. Îmi revin.

IRINA(, *îi pune capul pe genunchii ei*) Ce ți s-a întâmplat?.

OVIDIU: Am avut un cârcel și nu m-am mai putut mișca.

IRINA. Nu te-ai lovit la cap?(*îl cercetează cu mâinile febrile*)

OVIDIU: Cred că mai sunt întreg, dacă inima nu-mi face figuri.

IRINA: Dar tu suferi de inimă?

OVIDIU: Nu ți-am spus, ca să nu mă respingi.

IRINA: Din contră. Acum sunt mai aproape de tine ca oricând. Acum, când știu adevărul, cred că este de datoria mea să veghez asupra ta. Vreau să fiu cât mai aproape de tine, să te protejez.

OVIDIU: Inversăm rolurile? Nu uita că am promis că eu te protejez pe tine. Tu îmi oferi protecție spirituală.

IRINA: Tu m-ai ridicat la înălțimea spiritului tău, pe mine, cea care nu vedeam decât cifre și formule. Tu m-ai învățat să mă apăr de tot ce-mi întunecă memoria. Tu, tu ai o putere cu adevărat magică asupra mea Dacă mă privești, dacă mă atingi, îmi dai atâta energie și îmi aduci atâta liniște. tu simți ce mult m-ai transformat?

OVIDIU: Eu simt că o clipă dacă te ating, în mine se produc atâtea reacții, simt cum capăt energie, multă energie.

IRINA: Și eu simt acum o înfiorare când mă atingi. Când credeam că te-am pierdut pentru totdeauna am înțeles ce mult reprezintă tu pentru mine.

OVIDIU: Oare trebuia să trec prin așa o încercare ca tu să faci o asemenea mărturisire?

IRINA: Nu, nu trebuia. Eu cred că sentimentele existau în mine, dar nu voiam să le recunosc.

Când te privesc, o durere dulce pornește din pieptul meu și se răspândește în toată ființa. Mă simt copleșită de iubire, un sentiment atât de nou pentru mine. De aceea vreau să trăiești. Tu care ești așa de plin de viață, așa de plin de energie, nu vreau să fii sortit morții. Te voi ajuta să te tratezi.

OVIDIU: Îți mulțumesc. Mulțumesc mult. Poate că a merita să trec prin ce am trecut, ca să te fac să îmi mărturisești ceea ce simți. Sper să nu o faci din milă. Dăruiește-mi dragostea ta, din preaplinul tău sufletesc, nu din obligație.

IRINA: Nu am nicio obligație, Ovidiu, față de tine. Am doar onoarea de a fi iubită de un om cu un suflet deosebit...

OVIDIU. Vezi, acum, când știi adevărul nu mai am curaj să-ți cer mâna. Nu am dreptul să-ți cer să-ți legi viața de cineva care are o maladie incurabilă. Nu-i drept să te sacrifici .Nu ți-ar fi ușor să știi că sufăr, că permanent pot să mor...

IRINA. Nu am să te las. Azi se pot face atâtea tratamente. Te iubesc destul de mult ca să știu că doresc să trăiesc lângă tine. Te iubesc așa cum ești si apoi nu-i nevoie de un certificat de căsătorie ca să ne bucurăm de o viață în doi. Am fost o ființă morală și la ce bun.

OVIDIU. Să nu spui că dragostea ta pentru mine te face imorală! Imoral ar fi să conviețuiești cu cineva pe care nu-l iubești. Dar, ca d-ra profesoară să nu fie subiect de bârfă, ne vom căsători cât mai curând. Dacă și alți oameni s-ar iubi ca noi și lumea ar fi mai bună.

IRINA: Știu că nu trebuie să șochez pe alții și voi face ce vei dori tu.

OVIDIU: Dacă mă iubești doar din milă este mai bine să ne oprim aici.

IRINA: Este mai bine să începem de aici, din fața acestei mări și iubirea să fie ca ea de frumoasă.

OVIDIU: Eu cred că visul nostru de iubire începe aici și se sfârșește în infinit, că, de ne vom întâlni în eternitate și acolo ne vom iubi, cu o dragoste infinită.

IRINA: Visul nostru de iubire începe aici, în fața mării în veșnică mișcare. El va deveni realitate, doar dacă vom lupta pentru el.

OVIDIU. Visul se confundă cu realitatea, căci lângă tine nu visez, că trăiesc din plin,; de te ating, de te privesc eu simt că prind viață.

IRINA: Poate că mi-a fost dat să cunosc suferința, ca să cunosc și să prețuiesc mai mult această iubire.

OVIDIU. Deci, vezi bine, legea compensației se aplică din nou. După gerul iernii, simți mai profund frumusețea primăverii.

IRINA. La mine este deja primăvară, iubite!

OVIDIU: Și eu, care am suferit mult în copilărie, simt că acum îmi primesc recompensa .Știu că nu mă voi reflecta în nicio o altă ființă așa de frumos cum mă reflectez în sufletul tău. Te-am făcut să mă iubești mult. Știu că nimeni, niciodată nu mă va putea iubi mai mult și de aceea vreau s fii soția mea, mai degrabă perechea mea.

IRINA: Afecțiunea ce ți-o port s-a cristalizat zi de zi. Întâmplarea de azi m-a făcut să înțeleg că nu pot trăi fără tine...

OVIDIU(*o sărută*) Fie ca viața să aibă grijă de noi, fie ca soarta să fie bună cu noi și dorul nostru de dragoste să nu rămână doar un vis neîmplinit!

Sfârșit

Prof. Chifu Ecaterina (Speranța)